

OCENĚNÍ: Nejlepší časopis středních škol v České republice	/2007 + 2012/
Časopis středních škol v ČR s nejlepším obsahem	/2008/
Časopis středních škol v ČR s nejlepší grafikou	/2009 + 2013/
Nejinspirativnější středoškolský časopis České republiky	/2009 + 2010/

### VDÁVÁ STŘEDNÍ ODBORNÁ ŠKOLA MEDIÁLNÍ GRAFIKY A POLYGRAFIE RUMBURK

Milí čtenáři, jsem ráda, že je na světě 42. BEZEVSĚHO, protože to byl zase tak trochu porod. Každopádně musím redaktory pochválit. Pracovali dobře a na čtenáře čeká zase skvělé číslo nabitě zajímavými články, rozhovory, povídkami, básničkami, reportážemi, cestopisy, kresbami a fotografiemi.

Mnozí redaktori mě překvapili. Dominik Budský s Tomášem Altmanem nelenili a vydali se do Olympijského parku na Letnou. Zde se s novinářským průkazem, který naše redakce má (my na to máme), dostali do zákulisí veškerého olympijského dění. A tak získali cenné rozhovory se známými osobnostmi a také fotografie. Kluci, velmi si vážím vaší podnikavosti a pohotovosti. Opět mě překvapil a potěšil Pavel Hires, který i tentokrát přináší velmi milé interview s Ladislavem Hruškou, kterého můžeme vidět v reportážích televizní stanice Nova. Neuvěřitelné! Pavle, jak to děláš? Vždy se na mě tak zvláště podíváš, naznačíš, na čem pracuješ, úkosem brýlí pozoruješ, co já na to, a pak mi vítězoslavně vyložíš na stůl svůj triumf!

Těším se, až si přečtete reportáže Samuela Suchého a Markéty Kolaříkové z Bruselu, kam letěli jako novináři na zkušenou. Tento pobyt jsme získali jako cenu za druhé místo v soutěži středoškolských časopisů. Jejich postřehy jsou velmi zajímavé a zábavné.

Oceňuji práci všech redaktorů, protože pro noviny píšou ve svém volném čase a vstávají v pondělí brzy, aby stihli redakční radu ještě před vyučováním. Navíc musejí snášet mé pruzení a výtky, protože nejsem věčně spokojená a ženu je k tempu, které je samozřejmě velmi nepohodlné. Najdou se však tací nadšenci, kteří vstanou a přijdou v pondělí na sedmou, přestože mají odpolední praxi. Po redakci jim nezbyvá nic jiného, než se vrátit zase domů a kolem oběda se vydat do školy podruhé. A to mnozí nejsou z Rumburku, vid, Oldo! Jsi ochotný, pohotový a nadaný kreslíř. Vytváříš obrázky na přání a nosíš mi je zajímavým způsobem. Musím se čtenářům svěřit s takovou menší epizodou z mého kantorského života. Ve třídě jsme četli Havrana od E. A. Poea: „... ozvalo se znenadání velmi jemné zaťukání na dveře - a pak už ne. Je to návštěva, či zdání, bylo to tak nezvučné - jednou jen a pak už ne.“ Skutečně se ozvalo zaťukání, ale nebylo jemné. Naopak. Po rázném zabušení se otevřely dveře a vstoupil Olda se slovy: „Dobrý den, tady vám nesu nějaké práce do novin!“ Rázným a jistým krokem si to namířil přímo ke katedře, kam si postavil aktovku, ze které vyndal desky s kresbami. Předal mi je, rozhlédl se po třídě, která smíchy ležela na lavicích, rozloučil se, mám pocit, jestli dokonce nezasalutoval, a odkráčel. Zůstala jsem sedět v němém úžasu, opařena, překvapena a především pobavena. A pak jsme se smáli a smáli. Byl to osvěžující zážitek, než jsme se jali pokračovat a nechali vstoupit tentokrát starodávného havrana.

Práce na novinách je dřina, ale také zábava. A když nejvíc zuřím a přísahám, že už to dělat nebudu, přijde někdo nebo něco, co mě potěší a nadchne, a já si pak řeknu, že to stejně stojí za to. A tak už vás nebudu zdržovat a přezvíkávat jednotlivé příspěvky. Nechte se také trochu překvapit. Doufám, že vás, milí čtenáři, pobavíme a potěšíme a že si řeknete, stálo to za to!

Iva Šabatová



Redaktori Bezevsého v Olympijském parku s Šárkou Pančochovou



# BEZEVSĚHO

## ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO ΣΕ ΖΙΩΤΑ ΙΝΤΡΑΚΚΕΗΟ

Pravidelná rubrika o tom, co se dělo na DM

### LEDEN 2014

- ☐ V lednu se uskutečnila každoroční oblíbená akce „Stežka odvahy“, kdy ti nejdůležitější z „intru“ prošli tajemná zákoutí noční školy, přežili všechny útoky místních strašidel a nebáli se ani bloudícího ducha oběšeného školníka.
- ☐ Paní vychovatelka Trejtnarová se věnovala tématu rasismu - napříč všemi skupinami, paní vychovatelka Machová se snažila žákům své skupiny pomoci s jejich osobními problémy a dotýkala se tak témat jako obavy z nemoci, překonávání strachu a úzkosti, finanční problémy, vztah s rodiči ... a paní vychovatelka Obergruberová se zaměřila vzhledem k blížícímu se pololetnímu vysvědčení na pomoc těm, kteří mají vážnější studijní problémy.

### ÚNOR 2014

- ☐ Žáci celého DM se v tomto měsíci mohli zúčastnit psychoher „Poznávám sám sebe“, „Obliba v kolektivu“ (paní Trejtnarová) a soutěže ve skládání „puzlí“ (paní Obergruberová).
- ☐ Hlavním tématem skupiny paní Trejtnarové byla oblast mezilidských vztahů (manželství, rodina, rodičovská role...), paní Obergruberová mluvila se žáky své skupiny o významu volného času v životě člověka a o důležitosti pohybu pro naše zdraví a paní Machová se zaměřila na skupinové besedy na témata ze sportovních oblastí (význam slova patriot, ctízádnost, ...)
- ☐ Vzhledem k ne příliš dobrým studijním výsledkům mnohých žáků z DM byl pro tyto žáky navržen individuální studijní plán.

### BŘEZEN 2014

- ☐ Pro „intráky“ byly v tomto měsíci připraveny dvě velké akce: soutěž „Kufr“ a tradiční „Schovávaná ve škole“.
- ☐ V rámci skupin proběhly besedy na téma „Rizika užívání návykových látek“ (paní Trejtnarová), „Přátelství a kamarádství“ (paní Obergruberová) a „Radost ze života“ (paní Machová). -lo-

## BESEDY O ŠIKANĚ TEEN CHALLENGE

Organizace Teen Challenge je celosvětová organizace, která se snaží druhým pomoci nalézt cestu ven z drog a alkoholu, nebo nejlépe, jak se na tuto cest vůbec nevydat.

Střediska Teen Challenge jsou na několika místech České republiky a jedno z nich je nedaleko Rumburku – v Království u Šluknova.

Naše škola se střediskem v Království už léta spolupracuje, její pracovníci realizují pro studenty školy pravidelné besedy na témata – ri-

zika závislosti, nebezpečí šikany, rizikové sexuální chování apod., také bylo umožněno dvěma třídám se jet přímo do střediska v rámci školního výletu podívat a v minulosti se i povedlo uskutečnit neformální besedu spojenou s promítáním filmu na domově mládeže.

Mezi odborníky z oblasti prevence se už léta vede diskuze o nevhodnosti besed pořádaných bývalými uživateli drog, což často pracovníci Teen Challenge jsou. Ale žáci na těchto besedách právě velmi oceňují silný osobní příběh lektorů, to, že s nimi mluví o jejich problémech někdo, kdo je také sám zažil, a rozhodně to nevede k tomu, že by začali nebezpečí drogové závislosti podceňovat.

V měsíci březnu se uskutečnily besedy s panem Markem Honzíkem z Teen Challenge ve třídách 2.A a 2.S. Tématem obou besed bylo nebezpečí šikany (definice šikany, příčiny, následky, aktéři šikany, možnosti obrany, ...).

**Přináším pár ukázek z hodnocení besedy samotnými studenty:**

- líbila se mi komunikace a otevřenost přednášejícího
- líbil se mi ten pán, bral to s humorem, proto jsem dávala víc pozor
- hodnotím kladně, zajímavý příběh
- líbilo se mi, že nám to říkal někdo, kdo už s tím má něco zažitého
- beseda byla úžasná, pochopil jsem spoustu věcí, jak to musí mít těžký lidi, co mají například nějakou tělesnou nedokonalost
- líbil se mi aktivní přístup, že nemluvil jen on, že se s námi podílel o své zážitky a zkušenosti
- dozvěděli jsme se i nové informace, zajímavé a dalo mi to rady do života....

-lo-

## RIZIKOVÉ SEXUÁLNÍ CHOVÁNÍ

Přednáška pana Pabiána

Na přání tříd 3.A a 3.S proběhla v únoru přednáška pana Pabiána na téma **rizikového sexuálního chování, která navazovala na předchozí přednášku o závislosti na nikotinu, alkoholu, marihuaně atd.**

Obě přednášky se studentům velmi líbily, ocenili na nich zábavnou formu, opravdovost i získané informace. Jaká beseda opravdu byla, si lépe uděláte představu z názorů samotných studentů:

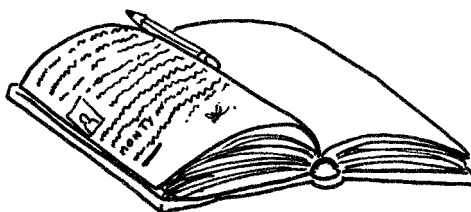
- „Beseda se mi líbila nejen obsahem, ale i tím, jak to podal pan Pabián. Přinesla mi informace o AIDS a mnoho jiného. Řeč byla i o těhotenství, o antikoncepci, ... Také se nás pan Pabián ptal na různé otázky. Celkem sranda a dobře strávené dvě hodiny.“
- „Beseda se mi líbila. Odesla jsem si zajímavé informace i o tom, čím jsem si sama prošla.“
- „Super, spokojenost, přání bylo vyslyšeno. Jako vždy jsem se moc pobavil a rozšířil si obzory.“
- „Beseda se mi moc líbila, byla velmi zajímavá. Dozvěděla jsem se spoustu věcí a budu ráda, když pan Pabián zase přijede.“
- „Beseda se mi líbila tak, jako ta předchozí. Celkem mě poučila a moc zaujala. Pan Pabián má zajímavé besedy i historky.“
- „Líbilo se mi to – lepší přednášku jsem nezažil. U této přednášky bylo vše zajímavé a srandovní.“

-lo-

## POKLAD Z PŮDY

Listování deníkem na pokračování

Minulá čísla Bezevšeho vám přinesla úryvky z deníku dávných „intráků“, který byl nalezený na půdě. V tomto čísle vám přináším jeho poslední pokračování:



17. listopadu 1982, středa, Krásná Lída

„Dnes rozcvička nebyla. Když jsme se ráno probudili, uviděli jsme z okna, že všude napadl přes noc sníh. Všichni jsme na to čuměli, protože takhle brzo ho nikdo nečekal. Pravda, byl trochu rozmoklý, ale sedm až deset centimetrů ho určitě bylo.“

Ve škole to šlo docela normálně. Hodně jsme se nasmáli o branné výchově, když učitel soudruh Peroutka zkoušel Malce o on mu řekl, že do úkrytu si bereme vzduch v lahvi. Zkoušel

ještě Čerta a ten zase, že výbuchy dělíme na atomové a pumové.

Protože dnes byl Mezinárodní den studentstva, prosili jsme vychovatele soudruha Jindru o prodloužené vycházky. Někteří jsme šli do lázní. Byl to jeden z dobrých dnů.“

9. prosince 1982, čtvrtek, Krásná Lída

„K snídani byla vánočka a kakao. Pak už jeli odjezd do školy. Z Krásné Lípy město do Krásné Lípy jsme jeli vlakem a až do Rumburku autobusem. Ten řidič byl sebevrah.“

Ve škole nám odpadl dějepis. Přesto někteří jeli vlakem až v půl čtvrté, protože na intru byla generálka a muselo se uklízet.

K večeri bylo kuře a pak šli někteří na fotbal. Moc dlouho tam nebyli. Jen zlikvidovali okno, žebřiny a pár dalších maličkostí. Tak je soudruh Obergruber vyhodil a prohlásil, že s takovými blbci nehraje. Pak šli kluci na intru a tam si kopal na chodbě. Pěkné dělouchy.

Večer se promítal film Elvis Presley. Po filmu si hoši tajně zapálili, ovšem na zemi nechali popel a špačky. Viděl to soudruh vychovatel Jindra a vyhrožoval jim. Nakonec to musí odpracovat.“

-lo-

**VELIKONOCE** jsou svátkem milovaným i nenáviděným. Každé jaro nastoupí na řadu švihání dívek pomlázkou a polévání koledníků vodou. Většinou si na polévání po poledni dávají koledníci pozor a málokdy si dovolí jít s pomlázkou na nás dívky po velikonočním obědě. Takže si to polévání moc neužijeme. Někteří koledníci si hodování opravdu užívají a jejich rány jsou někdy tak silné, že riskují zlomení pomlázky. Já už jsem pár pomlázek zlomila, asi to nebylo fér, ale mít vsude modřiny také ne. Každé dítě má rádo Velikonoce, všude je čokoláda, barevná vajíčka a všichni se navzájem mydlí bez toho, aby jim někdo vynadal. Když jsem byla malá, také jsem chodila koledovat s bráškou a sestřenkou u babičky na vesnici, měli jsme batohy a mašličky zapletené do vlasů. Pokaždé jsme většinu vajíček rozmlátili v batohu a všechnu čokoládu snědli cestou domů. Ale i tak se mi to líbilo. Teď už jen na Velikonoce ráno nakrájím beránka, vypínám zvonek a dělám, že nejsem doma. Pokaždé mě stejně někdo sešvihá, abych neuschla.



dělí vždy pecu štrůdl a kupuji beránka. Poté už jen s knihou v ruce vyčkávám na první koledníky. Když jsem byla malá, chodívala jsem se svojí kamarádkou také koledovat, už tomu tak ale není. Chodívala jsem koledovat i se svým synem, aby se nestyděl a nebál se hodovat, jelikož můj muž Velikonoce zásadně neslaví.



2. Nejvíce se mi líbí to, že přichází jaro. Vše se začíná zelenat a začíná být barevné po té šedivé zimě.

3. Barvím vajíčka voskem a dělám kopřivovou nádivku, kterou mám velice ráda.

**Nějaké to slovíčko na závěr? Myslím, že ať jsou Velikonoce jakékoliv, když si je člověk bude chtít užít, užije si je. Záleží jen na vás. Vždy je můžete ignorovat, ale nikdy se jim úplně nevyhnete. Proto vám přeji veselé Velikonoce a děkuji všem, co odpověděli.** -Layly-

## ANKETA

## VELIKONOCE

1. Jak slavíte Velikonoce?
2. Co se vám na těchto svátcích nejvíce líbí?
3. Dodržujete tradice? Jaké?

### BÁRA ŠUDOVÁ

1. Velikonoce trávím většinou doma. Ráno vstanu a protože vyšupání pomlázkou se u nás nepraktikuje, přes zadek pomlázkou nedostanu! Když už se najde někdo, kdo by se u nás chtěl, zastavit děláme, že nejsme doma.

2. Na Velikonocích se mi líbí výzdoba oken a vše, co Velikonoce připomíná, úprava venkovní skalky do velikonoční podoby. Dáváme do váz březové větvičky ozdobené různými barevnými vajíčky a mašličkami.

3. Když jsem byla malá, barvili jsme vajíčka, dělávali velikonoční výzdobu ať už oken, či jinam a pekli jsme velikonočního beránka. Dnes už převládá jen velikonoční výzdoba a beránek je kupovaný.



2. Čokoládoví zajíčci a samozřejmě nějaký ten panáček na posílení.
3. K snídani vždy máme domácího beránka a každý rok si pletu novou pomlázku.



### JAN BACHROŇ

1. Jako první ráno objevu autem rodinu, poté se s bandou vydáme na lov za krásnými slečnami, které s radostí vyšupáme za nějakého toho panáčka. Ne vždy to však s pitím dopadne dobře... (smích).

2. Samozřejmě, že holky, nemůžu však opomenout strávený čas s rodinou a kamarády, všude panuje příjemná atmosféra.

3. Na tradice si moc nepotrpím. Jediné, co dodržujeme, je sbírání pentlí od každé ženy. Někdy to ale neskončí jen u pentle a na pomlázce se objeví věci, co tam vlastně nemají co dělat (smích). No a na beránka od babičky také zapomenout nemůžu.



### LENKA OBERGRUBEROVÁ

1. Velikonoce slavím tradičně tím, že se s rodinou vypravíme na nějaký výlet, někdy i vícedenní. U nás je na Velikonoce stejně bohatá výzdoba jako na Vánoce, je v oknech a vlastně všude po celém bytě. Na Velikonoční pon-

### JAKUB JIŘÍK

1. Slavím je s přáteli. Ráno se sejdeme a společně chodíme po vesnici mé babičky. Dostáváme vajíčka, sladkosti a někde panáky. Obejdu poté ještě babičky, přítelkyni, mamku..., aby nikdo neuschlul.

2. Jednoznačně sladkosti zadarmo a můžeme se někdy holkám pomstít.

3. Dodržuji to, že mám pomlázku, a když mám čas, pomůžu babičce obarvit vajíčka.



### TOMÁŠ RYSNER

1. Vstávám na devátou, spím s pomlázkou hned vedle postele, abych, když se probudím, mohl hned někoho vyhodovat. Pak obcházím všechny sousedy a kamarády. Po dvanácté se schovám doma nebo někde hodně daleko od civilizace. Nikdy nechodím hodovat po poledni, aby mě nikdo nepolíil vodou.

## VZTAHY V TŘÍDNÍM KOLEKTIVU

V březnu jsem jako školní metodička preventivní aktivitu na téma „Vztahy ve třídě“.

Cílem bylo přimět žáky k zamýšlení nad vztahy v kolektivu, k uvědomění si toho, jak každému z nich ve třídě je, k přemýšlení, nakolik jsou všichni ve třídě spokojeni a cítí se tam bezpečně. Bohužel, v den, kdy se akce konala, část třídy chyběla, ale i tak se ukázalo, že třída sama sebe bere převážně jako třídu pohodovou, v níž se téměř všichni cítí bezpečně a netrápí je žádné vážnější vztahové problémy.

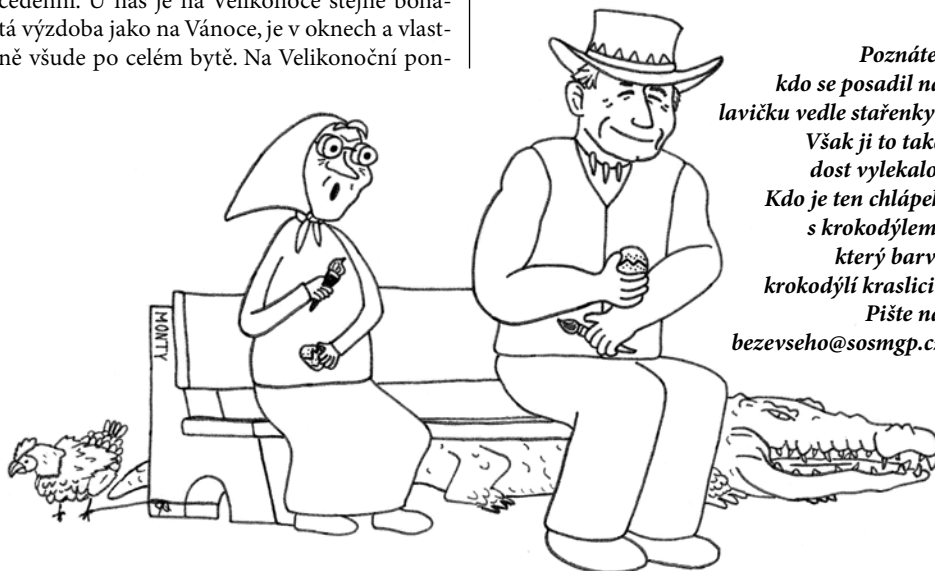
Žáci také měli možnost napsat, o čem by si v rámci podobné hodiny chtěli povídat příště.

**Zde jsou ukázky z jejich odpovědí:**

„... o tom, co máme rádi, o vidině budoucnosti, o životním stylu, o vztazích, o lásce a sexu, o problémech v životě, o drogách, o slušném chování...“

-lo-

**Poznáte, kdo se posadil na lavičku vedle stařenky? Však ji to také dost vylekalo. Kdo je ten chlápek s krokodýlem, který barví krokodýlí kralasici? Píšte na [bezevseho@sosmgrp.cz](mailto:bezevseho@sosmgrp.cz)**



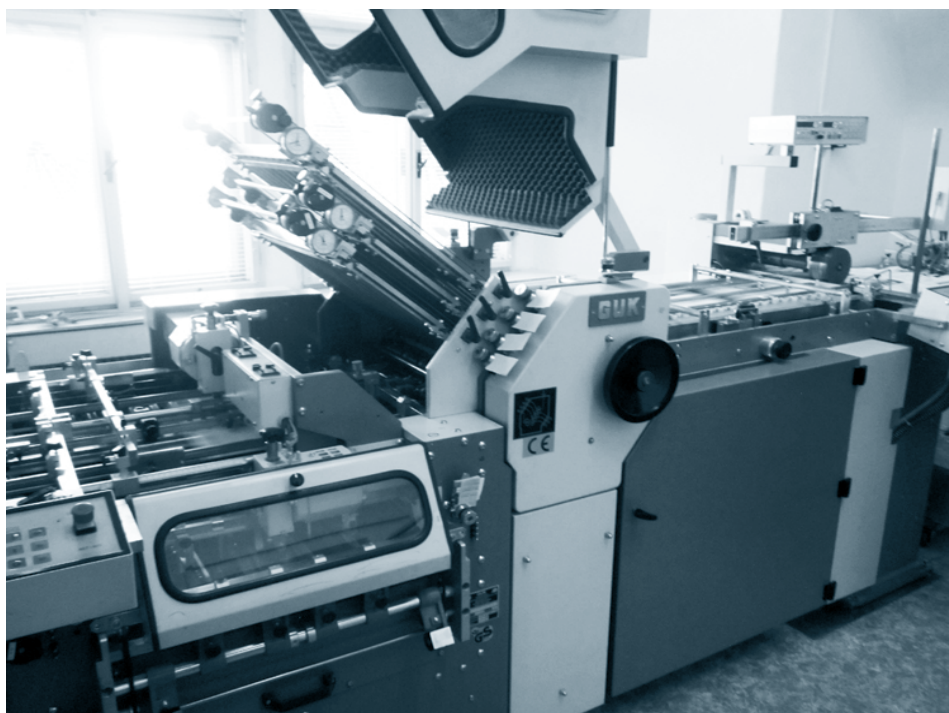


## Nový stroj pro knihaře

Dobře čtete, knihárna se modernizuje! Dříve jsme tu měli dvě zhruba padesátileté falcovačky (skládací stroje – pozn. redakce). Jedna drnčela víc než druhá. V nedávné době se menší porouchala a oprava by byla víc než složitá, a proto jsme ji provizorně zachránili silonovou punčochou. Netrvalo však dlouho a bohužel nás opustila natrvalo. Tušili jsme její odchod a z toho důvodu jsme se poohlíželi po nové. Již někdy v listopadu jsme si podali inzerát a ozvaly se nám čtyři firmy. Pouze jedna vyhovovala našim požadavkům a to cenou do půl milionu a technickými možnostmi. A tak jsme od firmy Formica odkoupili za 495 tisíc korun německý falcovací stroj s názvem GUK 52/6 KTL - F4 vybavený třemi agregáty. Není úplně nový, leč umí téměř vše od harmonikového skládání přes složení map až po zfal-

cování úplného knihařského archu. Všichni se s novým zařízením teprve seznamují, ale na zakázkách se s ním už pracuje. Práci zvládá za obě staré falcovačky. Snad se brzy dočkáme dalších výkonnějších strojů.

-Krejčovic-



Chtěla bych vám představit svoji kamarádku Kristýnu Vackovou, která ráda píše různé povídky a knihy. Zatím je má v zásuvce, ještě žádnou nevydala. Je jí 16 let a bydlí v Liberci.

## Bude z ní spisovatelka?



**Co tě přivedlo k tomu, že jsi začala psát knížky a povídky?**

Chtěla jsem se vyrovnat svým oblíbeným knihám, pak jsem unikala před bolestí způsobenou sestřinou nemocí. A nakonec mi došlo, že nechci, aby mé jméno někdy umřelo... Tomu malému dítěti došlo, že když umře, bude konec..., proto se rozhodlo za každou cenu něco udělat a nenechat nikoho zapomenout, protože ve vzpomínkách se nikdy neumírá, ne?

**Kolik jsi už napsala povídek a knih?**

Začala jsem jich spoustu, možná jich už bude přes třicet. Jen je škoda, že dokončím pouze malé procento... Ale vracím se k původním nápadům a snažím se dopisovat.

**Máš hodně rozepsaných knížek?**

Jak už jsem uvedla před chvílí, mám spoustu započatých příběhů, vím i přesně, o čem budou. Jen je občas složitější myšlenku skvěle propracovat, a proto velké procento odkládám na později.

**Jak se jmenují tvá díla?**

Uvedu jen pár názvů: Strážci, moje první větší dílo Zapomenutá pravda, série na přání Za hranicemi přátelství, povídky jako třeba (Ne)Zkažený, Držený, Je jedno, jak, Pouze... a jen, Někde tam hluboko, menší kapitolovky Zlatá krev, Nejsm to já, Claudius, Magnesium, Milovat demona, nebo S obvazem na očích.

**Jak dlouho už píšeš?**

Už takové tři roky to bude, ale vztah jsem k tomu měla už jako malá.

**Jaký žánr máš nejraději?**

Fantasy, s tou si vždy opravdu vyhraji. Ale jak říkám, pravý spisovatel by měl umět napsat všechno, proto se pokouším psát různé žánry.

**Která knížka a povídka tě nejvíc bavila?**

V každém příběhu jsem si někoho vždy oblíbila, takže to šlo jako po másle. Je složitě vybrat jeden příběh, ale nejlépe se mi asi pracovalo na Strážcích.

**Vadilo by ti, kdybychom nějaká tvoje díla vyšly v časopisu?**

Byla bych moc ráda, kdyby se moje díla někde ukázala. Byla by to pro mě nová zkušenost a určitě by se ozval nějaký ohlas, ať kladný, nebo záporný. Měla bych se z čeho poučit a vylepšit svůj styl.

**Děkuji za rozhovor, Týno. Doufám, že se své povídky budou čtenářům líbit.**

-Šmudla-

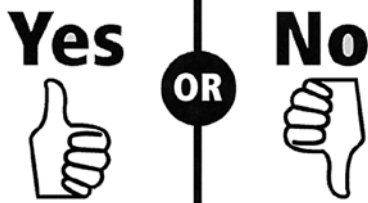
*Poznámka redakce: určitě v některém z příštích čísel ukázkou z tvorby Kristýny Vackové otiskneme.*

## Proč vlastně chceme všechno vědět?

Někteří z nás se tváří, jako by snědli všechnu moudrost světa. Lidská zvědavost je něco jako věčný hlad. Bavíme se tím, že se ptáme na to, o čem lidé nechtějí mluvit. Ptáme se na to, co nás ani nezajímá, abychom vypadali mile. Ptáme se, i když si za pár minut ani nepamatujeme odpověď. Ptáme se, i když odpověď známe, a hlavně se ptáme na to, na co chceme slyšet jen jedinou odpověď. Ptáme se kdo, protože chceme slyšet ty, ptáme se koho, protože chceme slyšet tě. Je krásné hrát si věčně s otázkou, ale někdy bychom se neměli ptát. Měli bychom jenom poslouchat. Když vám někdo odpoví ano, myslíte si, že odpověď bude vždy stejná. Zato když vám někdo odpoví ne, chcete mu tento názor za každou cenu vyvrátit. Většinou se naše otázky stejně obrátí proti nám. Každý vedeme neustálý boj sami se sebou, ptáme se sami sebe na otázky, na které neznáme odpověď. Nebo spíš nechceme? Ironie je věc, která odradí, i když má třeba jen pobavit. Ze všeho si děláme legraci, a když už máme mluvit vážně, nikdo nás tak nebere. Mluvíme tak, že ostatní vědí, jak ta věta skončí. Říkáme lidem to, co chtějí slyšet, opakujeme pořád stejné komplimenty, pořád dokola známá klišé. A když se nám povede se dostat z téhle bubliny, někdy řekneme i něco neočekávaného.

Je to risk, když se lidé bojí skoku do neznáma a přesto skáčou. Ale možná je to lepší, než mít pořád děja vu. Jsme sběrateli názorů a nakonec se stejně řídíme svým vlastním rozumem, instinktem. Měli bychom najít tu „zlatou střední cestu“. Ale proč? My lidé máme přece rádi extrém. Jednou jsme nahoře, potom dole. Děláme chyby a za ty se soudíme a přitom nás přitahují ti, co nejvíc chybují. Máme pocit, že více vědí a chceme to vědět taky. Někdy bychom zase neměli věřit sobě, ale radši se více ptát nebo si aspoň všimnout varovných signálů. Jsme bezmocní, nemůžeme se rozhodnout, hledáme odpověď tam, kde žádná není, neustále řešíme to, co nemá cenu řešit. Stejně jako dokážeme zavřít dveře, měli bychom umět uzavřít životní etapy a neptat se, co by, kdyby. Protože život je jako skleněný labyrint, je tam spousta dveří, ale ty je vidíš jen postupně a ne všechny najednou.

-Layly-



## Na návštěvě v GZ Media, a.s. Loděnice



**Návštěva každé tiskárny je u mě vždy spojená s očekáváním moderní technologie, nadšeného přístupu managementu, kvalifikovaných a zapálených pracovníků všech polygrafických profesí, celkového klima pracovního prostředí i setkáním s našimi bývalými absolventy. A podle stupnice hodnocení každého z vyjmenovaných faktorů hodnotím i celkový dojem podniku. A musím říct hned úvodem, že v GZ Media bylo toto vše naplněno mírou vrchovatou.**

5. března jsme se společně s panem ředitelem na základě pozvání vedoucího personálního oddělení pana inženýra Vořechovského vydali na cestu do Loděnic. Počasí nám celkem přálo, horší to však bylo s orientací v terénu, ale i to jsme nakonec zvládli, takže jsme dojeli na čas. V Loděnicích nás čekalo milé přijetí celého managementu akciové společnosti. Vzájemně jsme si vyjasnili možné směry budoucí spolupráce a vydali se na prohlídku tiskového střediska. Musím konstatovat, že si nevzpomínám, kdy jsem na jednom místě viděl takovou koncentraci polygrafických strojů a zařízení. Od digitálních přes archové i rotační ofsetové tiskové až po knihtiskové a sítotiskové stroje se širokou nabídkou povrchových úprav - UV lakováním (plošným i parciálním), laminací, ražbou i slepotiskem. V dokončovacím zpracování pak široký sortiment zhotovování knižních a speciálních vazeb, výsek, kartonážní výrobu a výrobu kaširovaných produktů. Vše je prováděno na strojích špičkové kvality - Heidelberg, Bobst, Muller Martini, Emmeci a další. Je jasné, že tiskárna s takovým zázemím a tak širokým okruhem činností patří na našem trhu k těm ojedinělým a velkým hráčům je i na trhu evropském. Základní tady nachází skvělý servis, flexibilitu a vysokou kvalitu finálních výrobků. Tisková příprava se může pochlubit výrobou certifikovaných digitálních nátisků, zajištěním barevného sladění při tisku jednotlivých komponentů, přípravou výkresové dokumentace s možností 3D vizualizace výrobku a konstrukční návrhy pro nové obaly.

Hodně jsme toho během dvouhodinové exkurze viděli, byli jsme účastní skvěle zvládnuté organizace výroby s minimálními prostojí. Přál bych našim studentům absolvovat podobnou exkurzi, která by jim umožnila vidět věci, které se pouze teoretickou výukou předat nedají. Pomohla by jim najít i budoucí uplatnění.

-iša-



**GZ Media, a.s., je česká firma se sídlem v Loděnicích u Berouna, která mimo jiné vyrábí gramofonové desky. Se šesti miliony vyrobených desek ročně je největším výrobcem na světě. Naprostá většina desek jde na export, převážně do USA a Velké Británie, v menší míře do Francie, Nizozemska a Německa. Firma kromě desek vyrábí i kompaktní disky, DVD, knihy a jiné. Ve firmě pracuje 1400 zaměstnanců, je největším zaměstnavatelem na Berounsku.**



Doporučuji navštívit stránky [www.gzmedia.cz](http://www.gzmedia.cz)

## BEZEVŠEHO V OLYMPIJSKÉM PARKU

V neděli 16. února 2014 jsme se s Tomášem Altmanem vydali do Olympijského parku na Letné. Ovšem ne jako běžní návštěvníci, ale jako novináři našeho bezvadného časopisu. A právě vy si teď můžete vychutnat naši reportáž o celém tom dění na Letné.



Už týden dopředu jsme nemohli mluvit o něčem jiném než o Letné. Ale celkové zhodnocení bylo ještě lepší, než jsme předpokládali. Díky paní Žehanové jsme získali akreditaci a mohli jsme jako novináři v podstatě kamkoliv. Do parku jsme dorazili na finálovou a zároveň zlatou jízdu Evy Samkové a musíme podotknout, že atmosféra díky fanouškům byla pod obří obrazovkou opravdu neuvěřitelná. To, co jsme zažili, nejde ani popsat. Bylo to něco neuvěřitelného! Lidé v areálu byli jako jedna velká rodina, která podporovala české sportovce a užívala si zimní sporty. Park jsme prošli několikrát a zaráželo nás, kolik lidí se do parku stále valí. Bylo tam neuvěřitelně mnoho lidí. Za celý den jsme se ani na chvilinku nestihli nudit. Celý olympijský park doprovázely propagační stánky. Stihli jsme navštívit všechny, kte-



ré jsme našli. Nejzajímavější byl stánek T-Mobile, kde se hrály nejrůznější zimní sporty na tabletech připojených k televizi. V jiném jsme si mohli vyzkoušet například simulátor jízdy autem nebo běžkařský posilovací stroj. Když jsme dostali chuť na čaj, po ruce byly hostesky, které namíchávaly teplý čaj se sušenkou. V jednu hodinu nás čekal rozhovor s moderátory Olympijského parku. Nebudeme lhát, byli jsme strašně nervózní a poměrně jsme se báli, abychom se nedostali do nějaké trapné situace. Opak byl pravdou. Když jsme přišli za moderátory, kamarádsky nás uvítali a po chvíli povídání z nás všechna ta nervozita spadla a my jsme si konečně začali ten náš malý novinářský úspěch užívat. Při procházce parkem jsme náhodou potkali i Šárku Pančochovou, kterou jsme bohužel nestihli vyzpovídat,



protože pospíchala. Popřáli jsme jí tedy mnoho sportovních úspěchů do budoucna, ale hlavní je ukořistěná fotografie, které si ceníme. V Olympijském parku jsme asi nejvíce času strávili na bruslařském okruhu, který nás ne a ne přestat bavit! Nakonec nás z něho vyhnala značná únava. Pomalu jsme šli z kluziště pod hlavní pódium, kde zrovna vybírali dobrovolníky na soutěž, a když moderátoři nemohli najít posledního dobrovolníka, zlomyslně jsem poslal Tomáše, který je sportovní nadšenec. Správně zodpověděl všechny otázky a vyhrál nám vstupenky na KHL.



Tento úspěch nás dobil energií a my jsme pokračovali na ledovou plochu, kde jsme zastihli i Martina Dejgara, který tam hrál exhibiční



hokejové utkání. Byl to pro nás bezvadný den, potkali jsme plno známých osobností. Udělali jsme, myslíme si, skvělý rozhovor s moderátory a hlavně jsme si to užili. Tohle všechno by se nám nepovedlo bez jedné úžasné osoby, která nás do olympijského parku dostala jako novináře. A to je už dříve zmiňovaná novinářka paní Barbora Žehanová, které tím to chceme moc poděkovat. Hodně si této příležitosti vážíme.

-Dom-, -Alty-



## Jak jsme vyzpovídali moderátory



V rámci návštěvy olympijského parku jsem měli možnost vyzpovídat i dva moderátory, a to Daniela Stacha (DS) a všem určitě známého sportovního moderátora Petra Svěčeného (PS).

**Jaké to je vysílat z Letné? Není vám třeba při vysílání venku zima?**

**DS:** Zima ne, nás zahřívají ty hezké výsledky našich olympioniků. A nejenom dneska, ale už v minulých dnech. Je také úžasné, kolik lidí tady je. Protože to je ta krása, že fandí celá Česká republika.

**PS:** Pro mě osobně je to zase něco jiného, protože já jsem byl na sedmi olympiádách jako komentátor a tady to prožívám v tom live prostředí s těmi fanoušky. To se dřív nedělo, fanoušci se setkávali u velkých fotbalových nebo hokejových šampionátů. Teď žijí i olympiádu, a to je strašně krásné. Nás to strašně naplňuje a zahřívá.

**Takže vy už jste olympiádu moderovali?**

**PS:** Já jsem byl poprvé na olympiádě v Atlantě, když Martin Doktor získal dvě zlaté medaile, a od té doby jsem byl vlastně na každé olympiádě.

**A vy teď moderujete svoji první olympiádu?**

**DS:** Ano, svoji první olympiádu. Pracuji ve zpravodajství, dělám politiku, ekonomiku a vědecká témata, takže pro mě je to první olympiáda.

**Když jste tady na Letné na pódiu a vlastně vysíláte zároveň živě, je na vás vyvíjen velký nátlak. Je to hodně stresující?**

**PS:** Je to podobné, jako když člověk komentuje fotbalový přenos. To znamená, že když to skončí, cítí se unavený tak, jako by to utkání absolvoval sám. Je to určitý výkon, kdy do toho člověk dává hodně energie. Při vystupování na pódiu to ani necítíme, ale když potom člověk přijede domů, je docela unavený.

**DS:** Musíme vydechnout a ještě k tomu nasbírat informace, protože se snažíme, abychom tady divákům dávali vždycky co nejvíce informací. Chceme, aby to nebylo jen tak povídání, ale aby se něco dozvěděli. Když jede Eva Samková, chceme jim říct, co má za sebou, proč

jezdí s knírkem, jaký je její příběh a jak to vypadá. Co je trochu specifikum tohoto olympijského parku a co jste tady taky možná viděli, třeba tu olympijskou jízdu, my ji v podstatě komentujeme tady. Běží televizní přenos, ale komentujeme ji tady. To samé bylo u biatlonistů, kdy už potom ten závěr sledujeme a to z toho důvodu, že my tady žijeme s těmi lidmi. My tady máme to publikum. Přeci jenom televizní publikum je trochu jiné, tady jsou ti lidi živější, emocionálnější, je to víc nabitě.

**Jaký sport nejradši moderujete?**

**PS:** Tak já jsem byl dlouhá léta fotbalový komentátor, takže můj sport číslo jedna byl v televizi fotbal. Ze zimních sportů je to alpské lyžování, takže jsem komentoval Šárku Záhrobskou, když se stala mistrní světa, a taky akrobatické lyžování, když Aleš Valenta vyhrál olympiádu. To jsou takové moje hlavní sporty, které jsem v televizi měl. Teď se v olympijském prostředí dostáváme ke všem sportům a dá se říct, baví mě úplně všechno, obzvláště kde je česká účast a naděje na dobrý výsledek.

**DS:** Můj sport číslo jedna je vodní slalom, protože já jsem vodní slalomář, takže to je pro mě to hlavní. U zimních sportů jsem se vzhledem k tomu, že jezdím na snowboardu, strašně těšil na Slopestyle, na U-rampu a samozřejmě na snowboardcross. Protože když vidím ty triple corky v rampě, to je pro mě prostě vrchol her.

**Jaký sportovec vás na olympiádě zatím nejvíce překvapil?**

**DS:** No z výsledků za mě asi Ondra Bank. To je pro mě výsledkově největší překvapení. Ale asi největší radost je Šárka Pančochová a vystoupení Gáby Soukalové ve stíhačce. I to, jak o tom dále mluví, jak to popisují, jak to prožívají, tím si mě získávají.

**PS:** Když budeme jmenovat zahraniční, tak třeba Ole Einar Bjørndalen, kterému je čtyřicet let a dokázal tady vyhrát zase zlatou medai-

li. To je neuvěřitelný fenomén a vlastně on se tady stává tou největší legendou.

**Jak se připravujete na moderování, kolik času tomu věnujete?**

**PS:** Jsou dvě roviny, jedna je, že to zabírá celý život, protože se o to člověk musí zajímat. Myslím si, že kdyby člověk nebyl od přírody sportovní fanoušek, že by se na to připravil, jak by chtěl, bylo by to poznat, bylo by to hodně povrchní. Myslím si, že je to taková každodenní, celoživotní příprava, kdy už v pěti letech jsem věděl, že bych chtěl být sportovní komentátor v televizi. Druhou rovinou je každodenní příprava během olympiády, která probíhá vlastně od té doby, co přijedeme odsud domů. Já nevím, hodinu, dvě večer, pak ještě hodinu, dvě zase následující den, než jedeme sem, na Letnou.

**DS:** Pak to vidíte tady, jak tu máme rozběhnuté počítače, tablety a mobily, které jsou všechny připojené k internetu. Běží nám tam online výsledky, sledujeme různé statistiky. A když Petr mluvil o tom backroundu v podstatě o tom, co člověk musí mít, můžeme si ho vyzkoušet. On si pořád pamatuje složení korejského týmu.

**PS:** Mistrovství světa 2002 jsem na fotbalovém šampionátu komentoval a tam si ty zápasy rozdělujeme dopředu a na mě vyšla Korea, tak jsem si říkal, že to budou tři zápasy ve skupině a konec. Jenže Korejci doma došli až do semifinále, takže to bylo sedm zápasů a já si to pamatuji do dneška, že nastupovali: (a teď nám tam na mou duši vyjmenoval celou soupisku). **Stal se vám v přímém přenosu nějaký vtípný přerok?**

**PS:** Mně třeba, když jsem komentoval fotbalový zápas Sparty, tak jsem se přerekl, ale vzápětí je důležité, aby si to člověk uvědomil a aby se opravil. Takže já jsem říkal: „Rosický poslal přihrávku Sionkovi, pardon Jarošíkovi.“

**DS:** Ve sportovním odvětví se mi tohle moc nepovedlo. Povedlo se mi to ve zpravodajství, kde jsem šel do studia k tématu, kolik je drogově závislých v České republice. A já jsem povídal, povídal, čekal jsem na grafiku. Byl jsem ve studiu s Danem Takáčem a říkám, že se snižuje počet nitroděložních uživatelů drog. Nikdo jsme si toho nevšimli, načež jsem vyšel ze studia a nějaký divák mi poslal email: „Jak že ty drogy užívají muži?“ Tak jsem projížděl ten zá-

znam a až pak mi došlo, že tam mělo být nitrožilní.

**Co je vrchol moderátorství? Největší úspěch?**

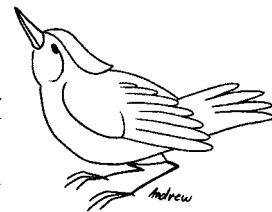
**PS:** No já jsem měl tu kliku, že jsem se k tomu řemeslu dostal strašně brzo, vlastně od šesnác-ti let jsem byl v televizi a třeba hlavní zprávy jsem moderoval, když mi bylo devatenáct. Takže já jsem se k těm vrcholům dostal strašně brzo. Vždycky ty vrcholy, na které pak člověk vzpomíná, jsou spjaté právě s českými velkými úspěchy. Takže já mám, dá se říct, tři takové vrcholy, a to jsou: tři olympijská zlata Martina Doktora, olympijské zlato Aleše Valenty a zlato z MS Šárky Záhrobské dnes Strachové. Když jsem mluvil o tom, že můj sport číslo jedna byl fotbal, tak asi fotbalový zápas, který si nejvíc pamatuji a který jsem komentoval, bylo památné finále ligy mistrů v roce devadesát devět, kdy Manchester United otáčel zápas s Bayernem v tom nastavení. On prohrával 0:1 a až po devadesáté minutě v těch třech nastavených minutách dali gól dva hráči Manchesteru a otočili to na 2:1 a získali titul v lize mistrů.

**DS:** Já mám tyhle zážitky spojené s tím, co se děje venku, protože já nekomentuji sport v televizi, ale komentuji ho venku na akcích. Třeba když se běží pražský maraton a já jsem přímo mezi lidmi. Takhle jsme komentovali s kolegou Mírou Lencem mistrovství světa ve vodním slalomu, které proběhlo loni na podzim v pražské Troji. Zde samozřejmě závodil obrovský favorit Vávra Hradílek, který má stříbro z olympiády. V tu chvíli byla v areálu neuvěřitelná energie. To bylo úplně úžasné, jel Vávra, přes vodu stálo asi pět a půl tisíce lidí, kteří řvali, skákali, skandovali a se mnou se hrozně třásla plošina, na které jsme stáli. Vávra získal titul mistra světa a Jiří Prskavec titul vicemistra světa. To bylo prostě úžasné vzhledem k tomu, že ty kluky znám, protože jsme spolu závodili. Jak jsem říkal, jsem bývalý vodní slalomář. Byl jsem s nimi v juniorské reprezentaci, proto to bylo pro mě ještě emocionálnější. A to byl pro mě okamžik, který nadosmrtně nezapomenu!

**Chtěli bychom moderátorské dvojici Danielu Stachovi a Petru Svěcenému poděkovat za příjemný a zajímavý rozhovor, kterého si velmi ceníme, a chtěli bychom jim popřát do budoucna mnoho úspěchů a pevné nervy.**

-Alty-, -Dom-

## JARO



Je nádherné jaro. Sluneční paprsky se dotýkají chladné země a pomalu ji rozehrívají. Příroda všude kolem se začíná pozvolna probouzet a stejně tak i lidé, kteří musejí ráno do práce. Ve větvích je slyšet veselé jarní trylkování ptáčků. Jejich zpěv probouzí zimní spáče, jako mě probouzí každé ráno budík zvonící na mém stole. V lese se stromy tyčí k nebi, začínají se zelenat a kolem mě se tyčí jen paneláky.

Je totiž ráno a já musím do práce. Nejradši bych se rozeběhla do jarem provoněného lesa, dívala bych se na tající potůčky, zpívala si melodie, které přicházejí s jarem. Ale zatím musím jít do chladného rána šedavého města. Místo pozorování ptáčků ve větvích musím sledovat tváře polospících lidí v městské hromadné dopravě.

Tolik se mi chce utéct, zmizet, sednout si na louku, přemýšlet o kráse světa, o přírodě. Zatím ale musím přemýšlet nad tím, co mě opět čeká v práci. Co po mě bude šéf chtít? A jak se bude tvářit, až zjistí, že jdu pozdě?

Příroda je tak krásná, a já musím být tady ve městě plném paneláků, zápachu aut a protivně se tvářících lidí, našťvaných stejně jako já, že musí tak brzo do práce. Vsadila bych se, že většina z nich by raději ještě ležela v posteli.

Jaro v tak velkém městě není ani zdaleka tak krásné jako v lese. Jediné, co je ve městě zelené, je barva na semaforu, když přecházím přechod.

Občas tu sem tam roste nějaký ten ubohý strom, který, kdyby mohl, utekl by do lesa tak, jak bych chtěla utéct já.

K. Nyšová, 3.S

## Návrat z mlhy

*Zdálo se mi o tobě, přestože jsi ležel vedle mě. Pokaždé, když mě tvůj pohyb vytrhl ze spánku a já otevřela oči, nevěřila jsem tomu. V mém snu jsi mi byl tak vzdálený a přitom jsi mi nemohl být blíž. Nebyl jsi v něm hlavním hrdinou, jen si postával opodál a já jsem se za tebou nemohla dostat. Pokaždé, když jsem se tě skoro dotkla, vzbudila jsem se, ale ty jsi ještě spal. A já musela tenhle sen snít dál. Ráno, když jsem se konečně přiměla k tomu vstát, jsi vedle mě nebyl. Šla jsem za tebou a věděla jsem, že budu muset odejít. Nechtělo se mi, ale něco ve mně mě táhlo k tobě a zároveň pryč. Dostala jsem poslední pusu na rozloučenou, ne takovou, jako byly ty v noci. Zaklaply se dveře a já běžela dolů po schodech. Jako by se mé nohy ani pořádně nedotýkaly země, vylítla jsem ven. Pohládila mě zima a já se zhluboka nadechla, vnímala jsem vše tak intenzivně, ale jako by vše jen proudilo okolo mě. Těšila jsem se, až nasednu do autobusu a nechám se odvézt domů. Na zastávce jsem však zjistila, že po svých budu doma dřív. Silnice byla zalitá mlhou a každý můj krok jako by byl dalším krokem do neznáma. Mlha mě pohltila, donutila mě tápat v mé mysli. Zachvátí-*





## Nové tváře v redakční radě



Petr Adamec

Šimon Poláček

Zdravím všechny čtenáře a čtenářky Bezevšeho. Jelikož se mám představit, nebudu to dlouho protahovat a odvádět vás od vašich hlubokých myšlenek, abyste zase mohli přemýšlet nad tím, po čem voní osvěžovač na toaletě. Ale abych se konečně stručně představil. Moje jméno je **PETR ADAMEC**, jsem z Ústí nad Labem a bydlím na domově mládeže. Mezi moje koníčky patří kreslení, počítače a filmy. Mezi mé nejoblíbenější filmy patří většinou nějaké staré kousky, jako je například Vymítač ďábla, Mechanický pomeranč nebo třeba Osvícení. Dále bych dodal, že do rady Bezevšeho jsem vstoupil proto, že prý docela dobře kreslím, takže to stojí za zkoušku. Doufám tedy, že se vám nějaké ty ilustrace budou

třeba líbit a nebudete je chtít přemárat vlastním perem. To je vše, takže teď se zase můžete vrátit k vašim myšlenkám. Ať tě síla provází, milý čtenáři ...  
Petr Adamec (-PeTe-)

Zdravím všechny čtenáře Bezevšeho. V redakci jsem nový, a proto mi byl hned přidělen úkol se krátce představit. Mé jméno je **ŠIMON POLÁČEK**, bydlím v Krupce, což je jedno nepříliš rozlehle město v Ústeckém kraji. Z důvodů mého vzdáleného pobytu od školy teď ale bydlím na DM. Mezi mé záliby a koníčky patří počítač, sport, historie, fire-poy a kreslení, kvůli kterému jsem se rozhodl do rady BZV vstoupit. Snad se vám budou alespoň některé mé příspěvky líbit a možná vás i pobaví. -Pol-

*la všechny mé smysly a já byla ztracená. Chtělo se mi křičet, chtěla jsem, aby se mé slzy konečně prodraly ven. Měla jsem pocit, jako by někdo vzal kousek mě a bezcitně si s ním pohrával. Vteřinu po vteřině se mi na tváři střídal úsměv se zoufalstvím. Byla jsem v té mlze a ty někde, kam ona nesahá. Byla jsem tak zmatená, roztržsená a vzápětí klidná, motala jsem se po chodníku, chtěla jsem tou mlhou protančit. V hlavě mi hrálo snad na tisíc melodií a já byla utopená v tichu. Jako bych vše slyšela z dálky, jako bych se tou cestou blížila k cíli. I když byl v nedohlednu, někde tam byl. Při každé vzpomínce na předešlý večer mé tělo polilo horko. Rosa na rozkvetlých keřích zmrazila vůni květů. Dotýkala jsem se jich a zachvátit mě chtějí, jako bych se probudila znovu a musela prostě jít. Bloudila jsem v myšlenkách, bloudila jsem v mlze. Chtěla jsem jen snít a vypnout ten cit, ten cit, co mě pohltit. Možná, že není tak silný, možná, že už slabne, ale stále je tam, někde ve mně. Jsem slabší a silnější zároveň, jelikož se ti ještě nechci vzdát. Ale nevím, jak boj bude vypadat. Chci si určit pravidla, chci mít vždycky navrch, ale s tebou mi to nejde. Čekám, až to přejde. Ale pořád nic. Chci mít všechno pod kontrolou, abych to mohla vyslovit. Dech se mi tajil předešlou noc, jako bych ho měla v patách. Šla za mnou a na nebi byl stále ještě měsíc, už blednul, odcházel.*

*A světlo přicházelo místo něj. Mlha se rozpínala v dáli, nevěděla jsem, kde jsem. Rozplynula se tak, že byly vidět stromy, alespoň ony mapovaly mou cestu. Čím hlouběji jsem byla v mlze, tím menší na mě měla vliv. Bála jsem se toho všeho, ale moc jsem chtěla riskovat. Byl jsi ty ta mlha? Ne? Ona se ti podobala, nevěděla jsem o ní nic, neviděla do ní a viděla jen ji. Ta nejistota mě ubíjela a ubíjí mě doteď tvůj nerozlučitelný pohled. Co si mám myslet, čemu věřit, co vlastně můžu chtít. Chci tebe, chci, aby se mlha rozplynula a já viděla ten směr, kterým jdu, kterým se ještě mockrát vydám. Přeju si zrychlit, zrychlit krok, nezpomalovat na cestě, kterou už chci projít. Sypu se kvůli tobě jako popel, hořím jako oheň, plynu jako voda, sama sebe se ptám, jestli to byla jenom náhoda. Jako bych tě odněkud znala, jako bych ten příběh už jednou žila. Všechny tyto otázky a domněnky tvoří tuto mlhu. Doufám, že přestanu být poutníkem, že jednou tvoje budu. Prošla jsem mlhou, prošla jsem tebou a otázek je zase trochu víc. Už se neptám, raději nechci vědět nic. Až tou cestou znovu půjdu, odpověď si mě možná najde sama. Přiznávám se, pořád po ní prahnu. Říct, že mě to nezajímá, to bych sama sobě lhala. Cesta byla nekonečná a přitom trvala tak krátce. A mně nezbyvá nic, než vzchopit se a ptát se.*

Anonym

Ahoj milí čtenáři, i já začnu psát do školního časopisu Bezevšeho. Jmenuji se **DANA KUČEROVÁ** a jsem opravdu ráda, že mám tuto příležitost. Psát mě totiž skutečně neskutečně baví. Doufám, že budu v redakci časopisu až do čtvrtého ročníku. A hlavně, to je snad nejdůležitější, že budou mé články zajímavé a budou se vám líbit.

Chodím do třídy 1.S, která je plná skvělých lidí. Na Polygrafku jsem se ale dostala vlastně náhodou. Mým vysněným oborem byla ekologie, ale bohužel nebo spíš bohudík, nebyl tento obor ve Šluknově otevřen. Ekologie a vše, co se životního prostředí týká, mě opravdu zajímá a baví. Miluji zvířata a jsem vegetariánka. V nejbližší době se začnu stravovat vegansky. Jsem velký samotář, i přesto ale miluji poznávání nových lidí. Spánek je pro mě ztráta času, což drtivá většina mých přátel nechápe. Jsem také velký snilek a optimista se zvláštním smyslem pro humor. Pod své články se budu podepisovat opravdu originálně *Danča*.

### Dana Kučerová



Ahoj, jmenuji se **KÁTA JIRCHÁŘOVÁ** a jsem nová členka RR Bezevšeho. Bydlím ve Varnsdorfu a ve svém volném čase jsem ráda se svými přáteli, chodím do bazény bruslit nebo si půjčuji ročního synovce na hlídání. S kamarády pořád ráda něco organizuji a jsem pro každou legraci. Doma mi říkají, že jsem „hyperaktivní blázen“, který chvilku neposedí. Mojí velkou vášní je psaní různých příběhů, a proto jsem se přidala do rady. Doufám, že se vám budou mé příspěvky v časopise líbit. Budu psát pod svým jménem *Káta*.



Katka Jirchářová



## aneb Dva pohledy na odměnu pro naše redaktory

Markéta Kolaříková a Samuel Suchý se na konci ledna zúčastnili třídní studijní cesty do Evropského parlamentu v Bruselu. Cesta byla odměnou v soutěži, kterou pořádal Syndikát novinářů ČR. Několik postřehů zprostředkovali oba redaktori čtenářům *Bezevšeho* v následující reportáži.

Jak možná někteří z vás vědí, minulý rok skončil náš časopis na druhém místě v soutěži, kterou vyhlásil Syndikát novinářů ČR. Finálové vyhlášení proběhlo v Senátu PČR v Praze a samo o sobě bylo skvělým zážitkem. Do Senátu se každý den nedostanete a navíc pro nás byl připraven bohatý raut. Právě v této soutěži jsme společně s redakcemi umístěnými na prvním až třetím místě vyhráli možnost zúčastnit se studijní cesty do belgického Bruselu, kde se odehrává mnoho důležitých rozhodnutí, týkajících se Evropské unie a jejích občanů, mezi něž patříme i my všichni. A nejlepší na tom je to, že cesta byla (skoro) plně hrazená z peněz Evropského parlamentu. Naši redakci byla nabídnuta dvě místa a my jsme se jich s radostí rozhodli využít. Za redakci jsem byl k cestě vybrán paní šéfredaktorkou Šabátovou já a Markéta.

S ostatními účastníky třídního zájezdu jsme se setkali na pražském letišti Václava Havla, v chodbě mezi terminály 1 a 2, před „restaurací“ McDonald's. Byl jsem hodně nervózní, protože jsem nikdy předtím letadlem neletěl a starosti mi dělalo hlavně odbavení zavazadla. To nakonec ale proběhlo zcela bez problémů. Došel jsem do ruky palubní lístek a strach ze mě



rázem opadl. Do letadla jsem se totiž těšil už od chvíle, kdy jsem zjistil, že někam pojedou.

Let jsem si opravdu užíval. Dokonce se mi i poštěstilo a mohl jsem sedět u okénka. I když, nutno dodat, Markéta se svého místa s výhledem velkoryse vzdala. Start a vzlet letadla mi nebyl vůbec nepříjemný, moc se mi to líbilo. Zažít přetížení je zajímavá zkušenost. V letadle s námi letěl celý český reprezentační futsalový tým a konkrétně jednomu ze sportovců letadlový zážitek, podle toho co se mi povedlo vyzpůsobit, nedělal ani zdaleka takovou radost jako mně.

První polovinu letu nebylo vidět téměř nic. Pozorovat našlehané šlehačkové mraky, jak se převalují daleko pode mnou, je sice pěkné, po chvíli to však omrzí. Ale protože v Německu mají skoro všechno lepší (lepší teplé pivo, nežli studená Němka), i počasí se umoudřilo a nám se tak naskytl pohled na rozlehlé planiny, malé vesničky, větší městečka i největší města, vodní nádrže, silnice a železnici. Dokonce ani změny tlaku, jediná nepříjemná část letu, nebyly nijak otravné.

Přistání v hlavním městě Evropské unie bylo díky turbulencím trochu tvrdé, ale ani tohle mi nevadilo.

Na letišti už čekal autobus, který nás zavezl až k našemu hotelu Radisson Blu, ležícímu co by kamenem dohodil od samotné budovy parlamentu. Z toho jsme si také hned odvodili, že luxusu si za ty tři dny užijeme až až. Náš pokoj zářil čistotou, ale z nějakého důvodu nám nefungovala elektřina. Už brzy jsme ale měli sraz s naší průvodkyní a zatím bylo světlo, takže jsme na to skoro zapomněli. Na recepci jsme si našťestí nestihli stěžovat na nefunkční výbavu pokoje, protože jak se záhy ukázalo, většina ostatních studentů věděla, že pro spuštění elektřiny je v pokoji třeba zasunout elektronický klíč (magnetická karta) do takové malé nenápadné krabičky na zdi.

Vyrazili jsme do parlamentu, sice už se trochu připozdívalo, ale přesto bylo třeba, aby všichni prošli kontrolou potřebnou k udělení akreditační ke vstupu do budovy, abychom se tím nezdržovali druhý den ráno, na které už byl připraven další program. Na pozdní oběd jsme byli pozváni do parlamentní kantýny, kde každý obdržel voucher na 10 euro a vybral si, co se mu z nabídky různých salátů, předkrmů, polévek, dezertů a několika lákavých hlavních chodů líbilo. Deset euro bylo víc než dost, protože celková útrata za můj oběd byla asi 7 eur.



Dále nás naše trochu znavené nohy zanesly až do Parlamentaria. Jedná se o centrum pro turisty a lidi, kteří se zajímají o historii Evropské unie, významné okamžiky evropské historie a principy a základní úkoly unie.

Tím úterní program skončil a my jsme tak měli konečně čas vyrazit za ruchem večerního města. S několika dalšími lidmi jsme se tam vydali někdy kolem osmé hodiny poznávat krásy Bruselu. Chodili jsme a chodili. Viděli jsme krásné náměstí, plno občudků s čokoládou, s hranolky (témě je Belgie proslavená) nebo s vaflemi. Prošli jsme toho opravdu hodně, dostali jsme se dokonce mimo turistické centrum města, což byl můj hlavní cíl večera. Povedlo se nám totiž objevit restauraci s kebabem, koupili jsme si tak naprosto úžasnou večeři za třetinu ceny jídla v centru. Kolem jedenácté už jsme začínali být z chopení





trochu unavení, a tak se naše pozornost obrátila k místním hospůdkám a barům. Laskaví kolemjdoucí nám doporučili bar Café Central, kde se měl ten večer konat "le concert experimental". Tak jsme zamířili tam. Nemusím snad říkat, že jsme hledali opravdu dlouho, ale kdo hledá, najde. Takže jsem svůj večer zakončil krásně vychlazeným belgickým pivem a opravdu hodně divnou nezávislou hudbou. Ráno po probuzení v hotelovém pokoji mou pozornost upoutala jistá architektonická zvláštnost, kterou dodnes nechápu. Na zdi byl připevněn jakýsi visící pseudogauc, svým tvarem i polohou jasně vybízející k příjemnému posezení. Jedinou, avšak zásadní, zábranou byla police umístěná nad tímto sedátkem. Rozhodně ne ve výšce takové, aby se tam vešlo alespoň průměrné dítě. Nu což, proti gustu žádný dišputát. Střední program byl mnohem nabitější než den předtím. Celý den jsme strávili v jedné zasedací místnosti v parlamentu a hlahl bych, kdybych tvrdil, že mě všechny přednášky zaujaly. A já nejsem lhář. Byla to úmorná nuda, kterou bych nepřál ani nejhoršímu nepříteli. Až na několik výjimek. Setkali jsme se s několika českými europoslanci a dozvěděli se mnoho informací o unii a fungování legislativy. Nebudu tím ale našeho váženého čtenáře příliš zdržovat od zásadnějších informací, například o další belgické večeri.

Nebudu vás napínat, byl to zase kebab. Zjistili jsme totiž, že cokoli jiného je poměrně neúnosně drahé, a protože nám všem večer předtím chutnalo, hledali jsme znovu stejnou restauraci. To se nám nepovedlo, našli jsme však jinou se stejným sortimentem, nabízející však mnohem více druhů omáček. Zbytek večera pak probíhal podobně jako ten předchozí, jenom jsme vynechali to chození.

Poslední den byl program krátký hlavně kvůli našemu odletu. Užili jsme si výtečný oběd v restauraci v parlamentu. Tentokrát už ne v kantýně, od toho se také odvíjela cena jídla, které nastěží opět nebylo hrazeno námi. Cena za jednoho člověka se vyšplhala blízko k 250 eurům, což by si nikdo z nás skutečně nemohl dovolit. Jídlo bylo absolutně bezchybné. Na podobný životní styl bych si snadno zvykl. Proto na vás tou-

to cestou apeluji. Až budu kandidovat do parlamentu, ať už evropského nebo toho našeho, volte mě! Udělám všechno pro to, abych splnil předvolební sliby a odvedl dobrou práci. Jako všichni politikové.

Zpáteční let probíhal klidněji díky tomu, že bylo mnohem lepší počasí. Na pražské letišti jsme dorazili asi kolem půl desáté večer, už tu čekal náš pan ředitel, který byl tak hodný, že pro nás přijel.

Výlet jsem si moc a moc užil, a i když se můj názor na Evropskou unii nikterak nezlepšil, alespoň jsem zažil atmosféru cizího města a země, a proto jsem moc rád, že se mi tato příležitost naskytla.

-Sam-



**Nejsem první z naší školy, kdo se podíval do Evropského parlamentu v Bruselu. O rok dříve díky soutěži MF Dnes Studenti čtou a píší noviny cestoval do Belgie můj bývalý spolužák Kuba Štulcr. Naše zážitky ale nemohly být totožné. V Belgii jsem prožila tři dny a to od úterý 28. ledna do čtvrtka 30. ledna 2014.**



Z prvního letu svého života jsem byla poměrně vyděšená, leč přežila jsem ho bez úhony. Brusel mne uchvátil svojí velikostí a architekturou a o nic méně francouzštinou. Slyšela jsem ji na každém rohu křivolakých uliček plných turistů, což působí paradoxně, ale skutečně tomu tak bylo. V Evropském parlamentu bych se jistojistě ztratila, nebýt našich průvodkyň z Informační kanceláře Evropského parlamentu – Ivy Laňové a Markéty Oravcové. Tak ohromný komplex budov jsem ještě neviděla a vše na mne působilo jako kostely na prostého rolníka v době gotiky. S pocitem naprosté titěrnosti a nicotnosti jsem s úžasem procházela vše, co nám ukazovali.

Jeden den jsme nicméně museli strávit zavření v menší zasedací místnosti a poslouchat nej-různější členy parlamentu, ať už tu působili na postu uklízečky nebo poslance. Ne, to přeháním, uklízečky nám přednášky nedělaly, ale jedna nebo dvě seance byly tak zajímavé, až jsem z nich usínala. Všudypřítomná klimatizace určitě fungovala, ale chvílemi jsem měla v málo větrané místnosti pocit na omdlení.



Kromě večerí, ty jsme si museli zajistit sami, náš výborně krmili nejvybranějšími lahůdkami a jistě nejsem sama, kdo valil oči a pak i břicho. Babiččina kuchyně je skvělá, ale v Evropském parlamentu na kuchařích nešetří. Ostatně na ničem. Nedivím se, když spousta lidí tvrdí, že EU je jen na vyhazování peněz.

Byl to nezapomenutelný zážitek a rozhodně ne každý má takovou příležitost. Děkuji všem, kdo se podíli na tvorbě Bezevšeho, ale toho bychom vzdělávací pobyt nevyhráli, a hlavně děkuji paní učitelce Šabatové, že neváhala a na místo cestujícího okamžitě nominovala mě.

-Krejčovic-



## Ples z pohledu maturanta

Šíleně to uteklo. To je pocit, který u mě i mých spolužáků převládá. Bylo až děsivé vidět, jak těch pár plesových hodin, které nám trvalo připravit mnohonásobně déle, utíká nezastavitelnou rychlostí. Nestihl jsem zdaleka vše, co jsem chtěl, plno lidem jsem se nemohl věnovat, ne všechno se úplně povedlo, jak mělo, ale i přesto jsem si ples náramně užil od začátku do konce. Většinu času jsem strávil v backstage s lidmi, se kterými je dobře, takže mám na ples skoro samé pozitivní vzpomínky. Uděláme další, ne?

-Peeter-, foto na této dvoustranně od Petra Zápotockého a Marty Štátné





## DENÍK VYSOKOŠKOLAČKY

## DENEK ΛΛΖΟΚΟΖΚΟΓΑΥΣΚΛ



## ZKOUŠKOVÉ ANEB POHODA, KLÍDEK A CIGÁRKO A nebo ne?

*Že se nemám zas tak moc stresovat, jsem zjistila už po maturitách. Ale znáte to, člověk opakuje své chyby pořád a pořád dokola. Tento semestr mě čekalo splnit třináct předmětů, některé měly zápočet (splnění semestrální práce) a některé měly i zkoušky. A co že jsem tam vlastně vyváděla?*

Na prostorovou tvorbu jsem vytvářela sochy z vosku, bláhově jsem si myslela, jak to bude snadná práce a kredity za nic. Spletla jsem se, s voskem nešlo vůbec pracovat, sochy se mi rozpadaly, podstavce ne a ne dorazit. Pak sochy nedržely na podstavcích, no nervy jsem si pocuchala dobře, ale to byl jen začátek.

Na land art\* jsem se vysmívala počasí, které mi nedovolilo vytvořit můj první projekt, kdy jsem chtěla vytvořit pavučinu z ledu, bohužel začalo mrznout, až když jsem odevzdala druhou práci. Ta se skládala z vytvořených kvítků z papíru. Připevnila jsem je na různé keře, které ještě měly listy. Chtěla jsem tím poukázat na to, jak si z nás příroda střílí. Věřte, že jsem si myslela, že mě s tím vyučující vykopne svou nožkou z okna. Světe div se, nestalo se, a kdybych se jen o trochu lépe připravovala, mohla jsem mít i jedničku. Naštěstí se na tohle na střední moc nehraje. Co mě překvapilo je, že zde neexistuje známka pět, pokud dostanete známku čtyři, propadli jste. Ačkoliv to vůbec nechápu, asi aby nám snížili šance.

Na předmětu, kde jsme měli volnou ruku (víte ono všechny předměty se jmenují jen interdisciplinární tvorba nebo zprostředkování výtvarné tvorby, kdo tyhle kraviny vymýšlí?) jsem vytvářela video, které jsem s vypětím všech sil musela třikrát přetočit. Třikrát vymalovat celou stěnu netradičním způsobem. Při třetím opakování jsem byla vcelku zoufalá, shánět pořád prostory? Barvy? Čas? Díky bohu za starého přítele z dětství, který mi dal prostor i barvy. A nakonec jsem i pochopila, že jsem si tímto procesem musela projít, abych došla k tomu, že nešlo o výsledek mé práce, ale o proces, kterým jsem práci vytvářela. Vždy není vše tak černobílé, jak se zdá. Byla zde i zkouška a to z knihy Umění a kýč, musím uznat, že je to dobré čtení, ačkoliv jsem vždy zvládla za den přečíst maximálně polovinu kapitoly.

Na klasické grafice, kterou jsem si opravdu zamílovala (kovoryt, linoryt, apod.), jsem vytvořila kovoryt, který jsem nakonec dotvořila v počítači. Tenhle předmět je jeden z těch nejzábavnějších, bohužel tento semestr se na něj nedostanu. Kdyby aspoň tak nehlídali docházku, chodila bych vždy na střídačku. Ale bohužel, chybět na hodinách mohu jen čtyřikrát za půl roku. Víte, krutý životě, že by příprava na práci? Předmět, který jsem si opravdu neoblíbila, je malba, já prostě ty tempéry nemám ráda. Nerada pracuji s vrstvou barvy, radši mám akvarel a anily. Nevím, proč jsem si myslela, že nutně musím používat tempéry. Díky tomu byly mé

výtvořky více než ubohé, což mi je samozřejmě připomínáno. Co bylo ale třesničkou na dortu, byla zkouška, přitom v předmětu je zapsán jen zápočet\*\* a za předmět máme dva směšné kredity. Načež zkouška obsahovala naučení se tří set obrazů a jejich autory. No, pro někoho, kdo většinu viděl poprvé, docela šok.

Mým dalším, hodně oblíbeným předmětem je street art, kde jsem vytvářela sádrové odlitky, které jsem pak lepila na zastávky ve městě. Opravdu jsem nečekala, že tak rychle zmizí. Ale jejich rozmístování byla zábava, kdybych po ruce neměla přítele, asi bych nenalepila ani jedno. Většinu stejně nalepil on, protože já se před lidmi stojícími na zastávkách styděla. Jejich reakce ale byla milá, smáli se. Vždy zastavil na zastávce (pro neřidiče: nesmí se to, je za to pokuta) a já rychle vyskočila a zcela „nenápadně“ se vrhla na stojan s řády. Pro změnu jsem dostala pokutu za to, že jsem neměla pás. Jak to, že dostávám pokutu jen v Ústí?

Někteří si zkoušky dali v jeden týden a pak měli celý měsíc volno. Takovou odvahu jsem neměla, a tak jsem měla vždy tak jednu zkoušku týdně. Do toho jsem ještě pro jednu učitelku vytvářela grafy, za což mám i stipendium. Nakonec mi vůbec nevařilo, že jsem měla celý měsíc zkoušky a zápočty, aspoň jsem byla o trochu víc v klidu a mohla se válet a spát. To je morálka, co? A teď vůbec nevím, jak se vzpamatuji na vstávání. Vůbec nechápu, že učitele baví vstávat na osmou do práce! Na druhou stranu, někteří jsou v práci do osmi do večera. Jedinou výhodou nového semestru je lepší rozvrh, ale jinak můžu jet zase nanovo. No a jak to vše dopadlo? Víte v novém semestru se splněním všeho v předchozím. Jsem ráda, aspoň mám klid. Doufám, že se i vám zadařilo tak, jako mně, a že maturanti, kteří se hlásí na vysokou školu, měli ty nejlepší známky.

*\*Land art se zabývá uměním vytvořeným v souladu s přírodou, většinou se používají ornamenty, je to umění, které má protikladný postoj, než umění, co je v galeriích a muzeích. Je časově velice omezené, příroda zas uvede vše zpět.)*

*\*\*Zápočet je za splnění semestrální práce a odevzdání písemných a obrazových podkladů, zkouška je zkouška.*

## DNES TROCHU NOSTALGICKY



**Konečně nastalo datum, na které jsem se tolik těšila, 8. 3., ples 4. S školy mediální grafiky a polygrafie v Rumburku.**

Věřte, že ten název zbožňuji, moje mamka ho dodnes neumí. Byla jsem ráda, že se zde objevila spousta známých tváří a spousta mých spolužáků. Byla to zase ta Polygrafka, jak jsem ji znala. Bylo pro mě zvláštní být zase po roce na plesu, bohužel ne na straně pódia. Hned bych si ples stříhala znovu. A tak jsem se hezky nasádkovala k surfovacím stolům, abych dobře viděla a mohla hodit nějakou tu korunku. Celý kulturní dům byl opravdu skvěle a honosně upraven, za což mají maturanti zlatého bludiště. A bylo to tady, v sále se setmělo a zpoza opony se vyvalily pokerové karty. Co si budeme nalhávat, nástupy jsou nudné, ale maturanti to vylepšili aspoň skvělými rekvizitami a kostýmy. Po nástupu přišlo šerpování, s radostí jsem zjistila, že velké procento maturantů

znám. Člověk ani nemrkne a šerpování s hodinou času je v tahu. Byla jsem příjemně pobavena sloganem na šerpách, kdo nechodil na Polygrafku, nepochopí ho. Ale většina z nás se potutelně usmívala a vzpomínala na doby studia a na tato slůvka na šerpách, která nás dohánějí k šílenství dodnes. Mohla začít zábava na parketu, kapela byla skvělá, kdyby měl pan zpěvák máničku, rozhodně si jej spletu s Pepou Vojtkem. Popíjela jsem, zdravila známé a snažila se s každým prohodit pár slov. Velice mě potěšilo, že velká většina čte tento deník a já nemusela pořád dokořla vysvětlovat, co dělám. Načež mě opravdu velice těší, že to někdo čte. Tombola a aukci jsem se raději vyhnula, jen jsem spatřila svého spolužáka s parohy na pódiu. Bylo tu odšerpování, musím uznat, že pyrotechnika byla bomba, já oheň ráda. Na druhou stranu mě zklamala hudba, ze které šly identifikovat pouze basy a tudíž sál jen duněl. No což. Ted už jsem odpočítávala jen minuty do půlnocního překvapení. Procházejícího maturanta jsem se zeptala, jestli bude dobré. Odvětil mi: „Je to strašný a bude to velká improvizace.“ Byla jsem trochu zklamaná, ale jakmile se pod pódium nahrnula lištička, kachnička a ostatní, stoupla jsem si na židli a bavila se. Věřte mi, na kozy a buchy Ondřeje Stacha už nikdy nezapomenu a dovolím si o nich snít jen v nejdivočejších snech. Narámně jsem se bavila a dávala pozor, abych nespadla. Ačkoliv bylo půlnocí, ukrutně krátké, mělo nápad, bylo připravené a líbilo se mi. Pak už hrál DJ, dala jsem mu šanci pěti písniček a znučená odcházela na taxi. Ples se povedl a já ráda viděla známe tváře. Ted už chci jen maturantům jako každý rok popřát pevné nervy a štěstí u maturit. Jakmile dáte ples, maturita už je hračka.

-YumeOokami-



# Maturita se kvapem blíží

Díky tomu, že se našim čtvrtákům blíží maturita, tak jsem se jednoho z nich rozhodla zeptat na pár věcí ohledně období před maturitou. Vybrala jsem si jednoho žáka ze 4.S,

## HONZU HOUŠTECKÉHO.

### Jak se připravuješ na maturitu?

Zatím sháním podklady od minulých maturantů, abych věděla, co mám nebo nemám čekat a jak to asi přibližně vypadalo. Větší přípravu chci ale zahájit až po maturitním plese.

### Začal ses už učit?

Popravdě, ve svém volném čase tomu moc nevěnuji. Myslím, že prozatím postačí příprava, kterou děláme ve škole s učiteli. Koneckonců od nich to máme i s výkladem, a to je pro mě lepší, než samostudium.

### Kolik hodin týdně tomu věnuješ?

Jak už jsem řekla, spíš jen tolik hodin, kolik jich máme ve školním týdnu.

### Jak se cítíš před maturitou?

Zatím to beru optimisticky a nějak tomu nechávám volný průběh. Myslím, že horší stavy teprve přijdou.

### Jsi z blížící se maturity nervózní?



Na to si myslím, že je ještě brzo. Nervozita přijde hlavně o svatáku, a to dost záleží na tom, jak mi otázky polezou do hlavy.

### Co se ti objeví v hlavě, když se řekne slovo maturita?

Dlouhá a únavná zkouška, na kterou se nikdo netěší.

### Těšíš se, až to budeš mít za sebou?

Moc se těším. Spadne mi pořádný kámen ze srdce, pokud to udělám.

### Těšíš se na maturitní ples?

Těším, ale ne nějak převratně. Bude to jiné, než když jdu na ples jako host, protože tam přeci jen nebudu mít volnou zábavu celý večer. Přesto si ale myslím, že to bude super a že si to jako celá třída pořádně užijeme. Myslím si, že odragování potřebujeme všichni.

### Myslíš si, že je maturita těžká?

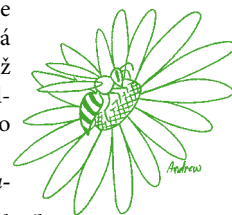
Jak pro koho a jaký předmět. Na to se nedá přesně odpovědět, protože každému přece jen sedne něco jiného a taky je to dost o náhodě. Někdo si vytáhne jednodušší otázku, někdo zase složitější, kterou zrovna moc neumí. Podle mého je to hlavně o přípravě a o tom, jak se k tomu ten dotyčný postaví.

### Máš už vypracované nějaké otázky?

Průběžně probíráme otázky ve škole při běžné výuce a myslím, že je to samo o sobě dobrá příprava. Pár otázek už máme v každém předmětu, ale myslím, že to horší teprve přijde.

### Honzovi děkuji za spolupráci. Hodně štěstí.

Flexík-



Zdravím pilné čtenáře časopisu Bezevšeho.

Dnes jsem se rozhodl vám představit můj koníček, kterým se zabývám sic krátce, ale velmi intenzivně.

Jde o historický šerm.

Nejprve však vysvětlím, co to šerm vlastně je.

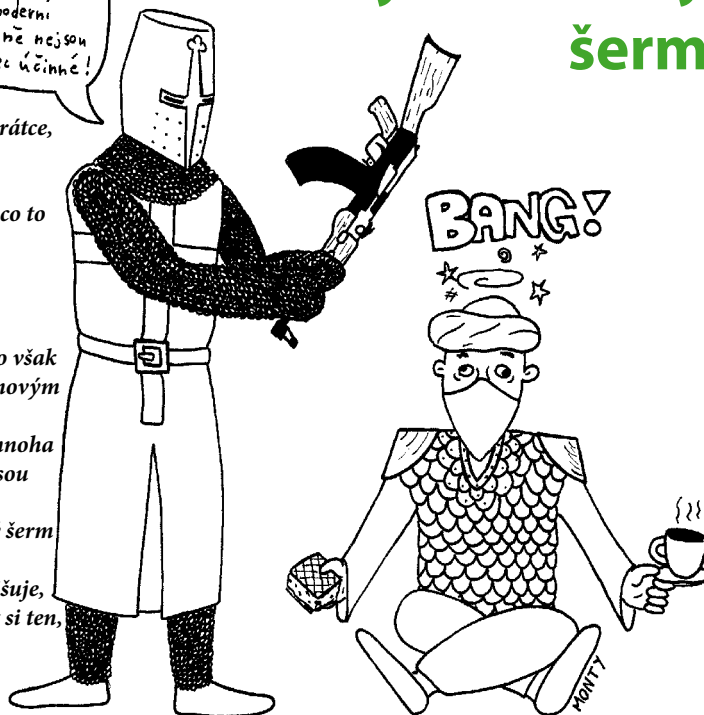
Svým způsobem se dá přirovnat ke sportu, jelikož je dosti fyzicky namáhavý. Zároveň je to však druh relaxace, učení se novým věcem a hlavně zábava.

Šerm se dá rozdělit do mnoha kategorií, ale základní jsou čtyři: historický šerm, technický šerm, scénický šerm a sportovní šerm.

Každý druh se dosti odlišuje, a tudíž je vhodné vybrat si ten, který nejvíce vyhovuje danému člověku.

Grrr... ty moderní zbraně nejsou vůbec účinné!

## Historický a scénický šerm



### HISTORICKÝ ŠERM

Jeho vznik v českých zemích se dá datovat od roku 1954, kdy pod vedením prof. Skývy a Dr. Černohorského začalo osm vybraných sportovních šermířů klubu ČŠK Riegel nacvičovat šermířská klání v dobových kostýmech. Od této doby se objevilo již mnoho skupin historického šermu, které se zúčastňují různých dobových akcí. V tomto oboru se pořádají turnaje, světové i místní, rekonstrukce historických bitev, kde nejznámější je „Libušín“ a duelové zápasy. Než se však člověk naučí ovládat umě-

ní historického šermu, trvá to několik let. Výsledek pak ale stojí za to.

### SCÉNICKÝ ŠERM

Scénický šerm je mnohem více o divadlu, než o čemkoliv jiném. Zbraň je zde spíše rekvizitou, se kterou je potřeba umět bravurně zacházet. Nepodléhá tolik vlivu historických faktů, jako spíše kráse šermu jako takového. Scénický šerm je zejména pro diváka a pro jeho pobavení. Souboje jsou předem připravené a trvají podstatně déle, než souboje dobové.

## RYTÍŘSKÉ DESATERO

Jeho body učí šermíře slušným mravům a pomáhají pochopit středověkou mentalitu. (Někdy by nebylo od věci, kdyby se jím řídili lidé i v dnešní době).

1. Slovo dělá rytíře, stejně tak jako ocel, necht je tvůj slib pevnější oceli.
2. Pravda a spravedlnost ti musí ležet na srdci, především, nikdy bys neměl váhati a otálet, nýbrž meč pro ně ihned pozvednouti.
3. Dobrý rytíř musí být oddán víře, králi i zemi tělem i duši.
4. Ztratí-li rytíř v boji svou čest, není pro jeho duši záchranou. Věčně blouditi bude v pekelných sídlech a nikdy klidu nenajde.
5. Bližním pomáhej bez vidiny odměny či jiného užitku a Bůh tě odmění sám. K příteli se chovej přátelsky a neopust jej, pokud v neštěstí bude. S nepřítelem bojuj, ale cti jeho nikdy neurážej.
6. Přesvědčení své a víru braň, ale pamatuj: v bludu setrvává jen hloupé hovádko u cesty.
7. Úkol představeného splň bez odmluv a nářků a vždy dověď do konce.
8. Mluviti stříbro, mlčeti zlato, tajemství naše nikomu nevyzraď.
9. Jednej a konej vždy v pravou chvíli, aby to k užitku bližního bylo a ne na jeho škodu.
10. Prohru či nezdár přijmi bez mrzoutství a zloby a do budoucna se dívej s otevřeným hledím a vírou, že nepřítel osudu, naším páнем ti daná, otočiti se ráčí.

-Charlie-

## TÉMA: NACISMUS

Rozhodla jsem se, že udělám rozhovor se spolužáky a zeptám se jich, jaký mají názor na nacismus. Přece jen o tom píší s přesvědčením, že je to špatné, tak se dozvíme, zda to tak vidí ostatní.

1. Jaký máš názor na nacismus?
2. Setkal/a ses někdy s lidmi, co vyznávají nacismus?
3. Jakou jsi s nimi měl/a zkušenost?
4. Jsi zastávce nebo odpůrce nacismu?

### VALERIE ČECHOVÁ, 1.S

1. Já jsem úplně proti nacismu, nevyznávám to a myslím si, že lidi, co tohle vyznávají, nejsou normální.
2. Nesetkala a ani po tom netoužím.
3. Zatím žádnou.
4. Rozhodně jsem odpůrce.



### TOMÁŠ TUPEC, 1.A

1. Nacismus je samozřejmě špatný. Někteří lidem nedochází, jaké by to asi bylo, kdyby se nacismus vrátil (dnešní neonacisti).
2. Ano, setkal a není o co stát.
3. No buď divně koukali a nebo se bavili vcelku normálně.
4. Tak podle první otázky je jasné, že nejsem, nacismus je převážně o moci a zbavování se všech „nepohodlných“.



### ADÉLA KREJZOVÁ, 1.S



1. Bylo to zlé. Je to zlé. A bude zlé. Nepochápu lidi, kteří se toho drží dodnes. Přála bych jim to samé, co dělali nevinným lidem.
2. Ano, měla jsem dva kamarády, co uznávali nacismus.
3. Jeden kamarád byl strašně hodný a nějak to ani moc neprojevoval, že uznává nacismus. Ten druhý byl zlý člověk. Všude po oblečení měl hákové kříže, nášivky o nacismu, byl hnusný na ostatní lidi, co uznávali něco jiného.
4. Jsem stoprocentní odpůrce nacismu.

Zeptala jsem se hlavně těch nejbližších, protože od nich můžu čekat upřímnost. Děkuji jim za spolupráci a jsem ráda, že se mnou souhlasí. A doufám, že nás je více.

-Shady-



## Život vegetariána je maso!

Ne vždy se ve svém životě setkáváme s lidmi, kteří nás respektují. Já sama jsem velmi tolerantní. Možná právě proto mě stále více udivují lidé, kteří na drobné odlišnosti ostatních reagují negativně. Každý z nás je přeci jiný a originalita je krásná. Reakce ostatních na mé vegetariánství byly různé. S odstupem času jsem si začala všimnout, že se tyto reakce dělí do malých skupin. Dokážete se zařadit do některé skupiny?

**Nevěřicně krotící hlavou** - jsou to většinou skuteční masožravci. O vegetariánství asi nikdy nepřemýšleli. Shledávají ho jako velice nebezpečnou záležitost. Že jsem úplně, ale úplný vegetarián, mi nevěří. Často mě litují a nabízejí mi neustále maso. Pokaždé, když mě spatří, jim připadám hubnější nebo nemocná. Typickým příkladem této skupiny jsou babičky.

**Dokonale mě chápující, ale...** - tato skupina mě chápe a plně podporuje. Jsou to spřízněné duše, které možná i zkoušely být na pár dní vegetariánem. Bohužel to z mnoha důvodů nevyšlo. Rozpačité skrývají rohlík se salámem a přestávají jíst, když se přiblížím. Často jsou to moji dobří kamarádi. **A kde bereš bílkoviny?!** - vskutku neúnavní lidé. Vychrlí na mě přímo kupu otázek. Jsem vážně ráda, když jsou otázky zajímavé a hloubavé. No, někdy jsou bohužel i hloupé a úsměvné. Nejčastější otázky: „Ryby a párky taky nejíš? Vždyť to není maso.“ „A nebojíš se, že si tě nikdo nevezme, když mu neuvaříš pořádnou flácku?“ „Ty jsi v nějaký sektě?“ „Počkat, jíš něco jiného než salát?“ „Donutila bys lva jíst jenom zelí?“ Poslední skupina je nejhorší. Nerada se s těmito lidmi setkávám.

**Mudrlanti** - z neznámého důvodu berou mé vegetariánství osobně. Často bývají jejich reakce až absurdní. Po jediné zmínce o nejezení masa vybuchují. Mnohdy nevěřím vlastním ušima. Poznámky mudrlantů jsou zlé a občas i zabolí. Myslím si ale, že každý z nás má jakousi „vadu“, která se mudrlantům nelíbí. Opravdu důležité ale je být spokojený sám se sebou.

-Danča-

## JAK JE TO S MÜSLI

To jsme jednou takhle stáli po škole venku, cigareta hořela, debata utíkala a najednou vzešla otázka: „Co máme zítra k snídani?“ Na ni přišla nevalná odpověď: „Ovesný vločky, totiž müsli.“ Vzápětí vypukla bouřlivá debata, zda-li je, nebo není müsli z ovesných vloček, a v tom mě napadlo, že bych se mohl pozeptat, zda-li je v povědomí obyvatel internátu, co vlastně jedí. Výsledek tohoto bádání se v zápětí dočtete. Otázka zněla:

*Z čeho si myslíš, že se dělá müsli?*

**ŠTĚPÁN WÜNSCH:** Ze špatných myšlenek. Asi ze všeho, co je po ruce.

**TOMÁŠ NOVOTNÝ:** Ze samých dobrých věcí, začni taky müsli!

**PETR ČERNÝ:** Z dřevěných odřezků, které vypadávají z ořezávek, jak by řekl Willy Wonka.

**LADISLAV BUREŠ:** Cerealie, ovoce, jinak nevím.

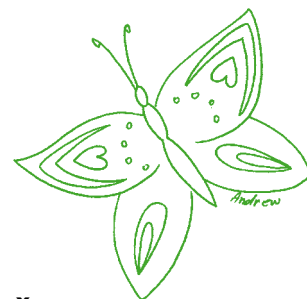
**JOSEF KARFÍK:** Opravdu netuším, nikdy mě to moc nezajímalo. (poznámka autora: Sní úplně vše, co před něho postavíte!)

**TOMÁŠ RYS:** Nějaká kukuřice? Mléko?

**JAN OLIVA:** Oves, sušené ovoce, čokoláda. A myslí!

*Povědomost o zdroji ranní obživy není moc velká, ale alespoň se máme čemu zasmát...*

-Charlie-



## NADĚJE

Na studené zemi klečím,  
cítím se sama, brečím.  
Slzy mi z tváři stékají,  
obzor mi ihned zahalí.  
Jako mlha šedivá  
všechno hezké zakrývá.  
Však něco uvnitř hřeje mě,  
zřejmě slabá jiskra naděje.  
Stačí ji trochu rozfoukat,  
na všechno špatné nekoukat.  
Zapomenout na negace,  
zkusit zapět ovoce.  
Nadechnout se života,  
není to taková lopota.  
Vidět všechno barevné  
a bavit se z toho náramně.  
Však o tom všechno je,  
nebránit se zábavě!

-KREJČOVIC-



## Inspektor Ladislav Hruška odpovídá pro Bezevšeho

Po jarních prázdninách jsme měli za úkol donést na redakční radu nějaký ten článek. To bylo sice pěkné, zase si přečtu něco nového. Jenže byl v tom háček. Co já napíšu? Najednou jsem uslyšel z televize známý hlas. Řekl jsem si: tak a tady máte článek.

*Všichni ho velice dobře znáte. Narodil se v únoru 1978 v Městci Králové. Vystudoval pedagogickou fakultu na univerzitě v Hradci Králové a hned po škole nastoupil jako učitel na základní školu v rodném Městci Králové. Pracoval pro TV Prima, Frekvenci 1, od roku 2012 je v TV Nova. Poznáte ho podle výrazné gestikulace. Do všeho jde s vervou a s ničím se nepará. Pokud jste hádali LADISLAVA HRUŠKU, hádali jste správně.*

Samozřejmě, že mě napadlo udělat s ním rozhovor a tady ho máte.

**Kolik let už v TV pracujete?**

Deset.

**Jak jste se dostal k práci v TV Nova?**

Dostal jsem nabídku, kterou jsem tentokrát neodmítl.

**Jak se člověk vůbec dostane do tak velké celostátní televize?**

Jak kdo. Někdo přes klasický konkurs nebo casting. Někdo se nestydí a přijde se ucházet o práci na vrátnici sám. Někdo to zkusí přes známé. Mě Nova oslovila zjevně ve správný okamžik. Nechal jsem si 24 hodin na rozmyšlenou a potom řekl ANO.

**Co vás na práci nejvíce baví?**

Správně položená otázka. Má práce mě musí bavit. Pokud tomu tak není, mám pocit promarněnosti a v práci rozhodně marnit čas nehodlám. Naštěstí to není často. Nejvíc mě těší, když mé reportáže baví diváky a přitom zároveň informují, varují nebo napravují cokoliv zavánějící nezákonností a šlendriánstvím. Tomuto pojetí se říká infotainment. Ve světě divácky velmi žádaný a oblíbený formát. Mnozí ho milují, jiní naopak nemusejí. Jsou v tom tedy emoce a o tom to má být. Baví mě balancovat na emočních vlnách.

**Poznávají vás lidé na ulici?**

Ano. Nejen na ulici.

**Jak na vás reagují?**

Vesměs mile. Pozdraví, se staršími nebo distingovanými si popovídáme, probereme letmo inspektora, recepty, rozloučíme se. S mladšími rozebíráme vesměs podobné téma třeba v baru u skleničky. Děti požádají o fotku, o podpis na ruku. Někdy se se mnou touží vyfotit i rodiče, to je potom sranda.

**Jaký je váš denní režim?**

Budíček v osm hodin. V půl desáté porada v práci. Tam se určí témata a celé dopoledne a odpoledne se natáčí, shání se a přemlouvají respondenti na rozhovor, pak se reportáž píše, prochází schvalovacím procesem u editorů a teprve potom jde redaktor do střížny. Posléze reportáž hodnotí opět producent zodpovědný za obrazové zpracování, a pokud nemá výhrady, tak si můžete oddychnout. Po večerních zprávách je ale každý den ještě porada a reportáže se jednotlivě hodnotí, upozorňuje se na chyby, kterých by se třeba příště měl redaktor vyvarovat nebo se z nich poučit. Pracovní den tedy končí v půl deváté večer. Pak jdu třeba cvičit nebo s přáteli na pivo.



**Co vůbec obnáší práce v televizi?**

Nevyzpytatelné situace a okamžiky každý den, každý den nová témata, nové zážitky, spousta zkušeností a ponaučení do života. V práci pod stresem se totiž velmi rychle pozná pravá tvář a povaha člověka.

**Připravujete do budoucna zase nějaký pořad, který bude pomáhat našim spoluobčanům?**

To se neříká, dokud to není upečeno.

**Pokud ano, na co se můžeme těšit?**

Těšme se.

### POTRAVINOVÝ INSPEKTOR

**Jak jste přišel na nápad s potravinovým inspektorem?**

Bylo to jednoduché. V obchodě, kde poblíž bydlím, jsem se rozčílil nad kvalitou (tedy spíš nekvalitou) plesnivého, špinavého a shnilého zboží, které se nestyděli nabízet zákazníkům. Druhý den jsem toto téma navrhl se skrytou kamerou. Reportáž strhla neuvěřitelnou pozitivní diváckou lavinu a Potravinový inspektor byl na světě.

**Co vás nejvíce zaskočilo?**

Zpočátku vymlouvání prodávaců, to hlavně v malých prodejnách. Pak i výmluvy ředitelů obchodních center, později pochopili, že je lepší přiznávat pravdu a omlouvat se a děkovat za upozornění. Co mě ale zaskočilo nejvíc, bylo chování ochranky. Vyhánět nespokojené zákazníky z obchodu a nabádat je, aby si šli nakupovat jinde, pokud se jim to nelíbí, to bylo opravdu neuvěřitelné, nevidané, neslýchané.

**Bylo něco, co jste vůbec nečekal a co vás potěšilo?**

Stovky děkovaných dopisů a náprava v prodejnách. Nic víc mě nemohlo potěšit.

**Jaká byla reakce na inspektora?**

Různá z různých stran. Vedení řetězců mě v oblíbě zjevně podle reakcí nemá, zákazníci to mají naštěstí opačně. O nich a pro ně přece tato rubrika byla a je.

### VAŘÍME LEVNĚ A CHUTNĚ

**Co Vás přimělo ukázat lidu, že se dá levně vařit a i to chutná?**

Můj současný šéf, ředitel zpravodajství a publicistiky TV Nova, Martin Švehlák řekl, najdi zajímavé, levné, ale chutné recepty, vyzkoušej je, přines ochutnat do práce, a pokud to bude k jídlu, pustíme se do toho. Tak jsme se pustili. Nejsem žádný pekař ani kuchař, ale baví mě to zkoušet a dokázat si, že to dokážu. A teď můžu říct, že třeba pивní rohlíky, nemastné koblihy, chléb nebo sýrové bulky jsou opravdu hračka a zvládné je i malé dítě, samozřejmě pod dohledem rodičů.

**Kde jste bral inspiraci na levné vaření?**

Procházím skupiny o vaření a pečení na sociálních sítích, s nápady přicházejí i kolegové, ale v drtivé většině jsou zdrojem mých výtvorů tipy od diváků z e-mailu inspektor@nova.cz.

**Vaříte levně?**

Když už vařím, tak se snažím hlavně chutně, rychle a pravda - ne drazě.

**Děkují panu Ladislavu Hruškovi za ochotu a spolupráci a otázka na závěr:**

**Jakou byste dal radu našim čtenářům?**

Pokud chcete dělat novinářinu, dobře si to rozmyslete. Není to žádná procházka růžovým sadem. Pokud jste o své volbě ale přesvědčení, jděte si za tím a nevzdávejte to. Já jsem dostal šanci zkusit profesionálně novinářinu po řadě konkurzů až v šestadvaceti, kdy už jsem s tím ani nepočítal.

-Fry-



## SVĚT MŮŽE ZACHRÁNIT JEDINĚ ZLOSYN



## JÁ, PADOUCH 2

A je tu opět známý padouch Gru, i když byste ho v kostýmu víly Grunhildy ani nepoznali. Stal se rodičem na plný úvazek, a tak padouštví muselo jít stranou. Zvlášť když jeho dcerky rostou jako z vody. Pořád v něm ale dřímá duch zločinu a za jeho schopnosti by jiní dali cokoli. A tak si ho chce najmout jedna antipadoušská liga, které šéfuje Silas Velezadek. Pošle za Gruem svou nejlepší agentku Lucy Wildovou, která ho po chvíli přemlouvání svým rtěnkovým paralyzerem přesvědčí, aby se přidal na jejich stranu a stal se tajným agentem. Ihned dostane velký úkol, a to se svou novou parťačkou Lucy vypátrat a zneškodnit padoucha, který ukradl zvláštní sérum. Zatížen prací si Gru ani nevšimne, že z jeho domu jsou unášeni mimoňové, kteří jsou přitom tak důležití.

Toto pokračování rodinné komedie Já, padouch vás nezklame. Tak jako první díl je vtípem napaný k prasknutí a hlavní zásluhu na tom mají naši oblíbení žlutí mimoňové.

-Maky-

## FREE TO PLAY

„Před deseti lety slovo PROGAMING ani neexistovalo.“

Poutavý dokument, který nedávno vydala herní a vývojářská společnost Valve, vypráví o turnaji The Internationals. Před rokem 2011 se vítězy na turnajích v počítačových hrách počítaly v tisíciokách dolarů. O to větší bylo překvapení a nadšení široké hráčské veřejnosti, když firma Valve oznámila, že uspořádá největší turnaj ve hře DOTA 2, jaký kdy svět spatřil. Prize pool (součet cen za všechna hodnocená místa) se vyšplhal až k 1 600 000 dolarů! Pro první místo byl pak z této celkové sumy ukrojen díl v hodnotě jednoho milionu dolarů. A právě tato pohádková suma přilákala nejlepší týmy světa, aby se ucházely o titul šampiona. Tento film nám pak zblízka ukazuje příběhy tří konkrétních hráčů, jejich cestu na

vrchol a oběti, které museli tomuto sportu přinést. Benedict „hyhy“ Han Yong Lim ze Singapuru, Clinton „Fear“ Loomis z USA a Denil „Dendi“ Ishutin z Ukrajiny jsou hlavními hrdiny tohoto snímku a každý z nich doplňuje skládačku celého díla až k dokonalosti. Oni byli ti první, oni navždy budou ti, kteří položili základy moderního progamingu. A díky nim už tvář tohoto sportu nebude nikdy stejná jako předtím.

Celý děj je velmi poutavý, sám jsem nečekal, že film zhlédnu na jeden záta. Dojemné a motivující okamžiky střídají akční záběry ze zápasů, vše dokresluje skvělá hudba. Vítaným zpestřením jsou také bonusy ve formě Behind the Scenes nebo například historická prohlídka města Lviv s Dendim.

Film se dá zdarma stáhnout přes program Steam. Moc jsem si ho užil a mohu ho všem jen doporučit.

-Sam-



## South Park: The Stick of Truth

Po několika letech vývoje, který provázal například krach původního vydavatele THQ, se této hry od Obsidian Entertainment ujmul Ubisoft. A udělali dobře, protože South Park: The Stick of Truth se nejspíš zapíše jako nejtípnější hra roku 2014.

Jste postaveni do role němého hrdiny, který si nepamatuje svoji minulost. Spolu se svými rodiči se přistěhoval do alespoň na první pohled klidného městečka South Park. Ve skutečnosti zde probíhá válka lidí a elfů o Klacík pravdy, mocný artefakt, jehož držitel velí celému vesmíru. To, že jde pouze o hru mezi čtvrtáky, nic nemění na důležitosti konfliktu.

Brzy po tom, co opustíte dům, jste přivedeni za mocným čarodějem Cartmanem. Ten vám dovolí vybrat si povolání – můžete být bojovník, mág, zloděj... nebo žid. Jste rychle poučeni o pravidlech hry a sotva stačíte vydechnout, účastníte se své první bitvy. Postupem času však atmosféra zhoustne a v městečku se začnou dít divné věci. Napovím jen, že se znova setkáme s anální sondou, kterou dostal Cartman v úplně prvním dílu seriálu.

Obsidian Entertainment využili svých zkušeností z vývoje Fallout: New Vegas a vytvořili RPG se vším všudy. Bojuje se na tahy a při útoku musíte pro co nejvyšší zranění mačkat ve

správný moment tlačítka. Osobně tyto „quicktime eventy“ moc v lásce nemám, ale zde to fungovalo poměrně dobře. Nejhorší částí jsou asi tutoriály, kdy se učíte nějakou novou schopnost. Postavy vám totiž neřeknou, jak pohnout s analogem nebo co právě stisknout, ale vyjadřují se pouze v rámci hry. Takže někdy pořádně nevíte, co děláte špatně, a musíte tutoriál několikrát opakovat.

Někteří lidé ohlašují různé technické problémy, od neplynulého chodu až po sekvence, po kterých hra padá. Na žádné problémy, kromě zmíněných pár chyb v gamedesignu, jsem však sám nenarazil.

Celá hra působí jako jedna dlouhá epizoda South Parku. Vizually se naprosto shoduje, politicky nekorektní humor také nechybí. Ovladač jsem vždy odkládal s úsměvem a rád jsem se ke hře vracel. Pokud máte rádi South Park, mohu vám South Park: The Stick of Truth jediné doporučit.

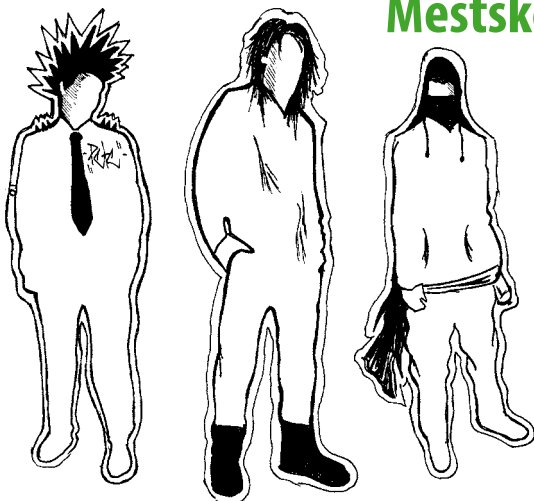
-Peeter-



## Městské subkultury – Punk

Dnešní svět je rozdělen na „kmeny“. Každý se odlišuje - někdo méně, někdo více. Někdo se snaží jít s dobou a řídí se trendy, někdo se připojí do nějakého již vzniklého kmenu a někdo si najde svůj vlastní styl. Odlišujeme se svými názory, stylem oblékání nebo hudby, koničky aj. Tito lidé patří do tzv. subkultur. Každý den kolem nás procházejí lidé, patřící do různých subkultur. Jsou to i naši přátelé nebo spolupracovníci. Tím, jak se např. oblékají, dávají lidem kolem najevo, jací jsou. Jednou z těchto skupin jsou punkeři.

Punk (z angličtiny, překlad „výtržník“) jako hnutí vznikl v druhé polovině sedmdesátých let hlavně v Anglii. Punkeři (někdy také počestěle „punkáči“) vycnívají



Kresba: -PeTe-

jí především svým oblečením. Nemají jednotnou ideologii, ale společně postoje jsou hlavně odpor vůči většině, vládním režimům, rasové diskriminaci a komerci. Do Česka přišel punk již na konci 70. let a byl samozřejmě tehdejší režimem tvrdě potlačován. Avšak „v uzavřeném skleníku Československé socialistické republiky vydržel provokovat a podvracet prakticky až do revoluce v roce 1989, aniž by na tom něco zásadního změnilo zvolnění všeobecných poměrů koncem osmdesátých let.“ (Citace je z knihy „Kmeny 0“ napsané hudebníkem, spisovatelem a ilustrátorem Vladimírem 518 a kolektivem, vydané labelem BIGG BOSS, která pojednává o punku a jiných subkulturách za minulého režimu zde, v bývalém Československu.) První punková kapela zde v Česku byla Extempore a hned za ní následovalo mnoho dalších. Avšak jediným oficiálně prodávaným punkovým singlem před rokem 1989 byl vinyl kapely Visací zámek vydaný pod krycím názvem „VZ“. Samozřejmě jste si ani nemohli zajít do obchodu pro koženou bundu s nášivkami a roztrhané úzké červené džíny. Takže příslušníci této skupiny si šili a vyráběli všechno oblečení doma. Tím pádem jste na dva stejně oblečené punkeře na ulici narazit určitě nemohli. Pro mě zajímavý fakt byl však ten, že původní punkové kapely jako Ramones a Sex Pistols bláznivé účesy nenosili, ba je dokonce odsuzovali. Ideologie punku byla pouze o tom, aby člověk byl sám sebou.

**Nebylo těžké ve škole najít punkera, tudíž jsem ho oslovil s žádostí o rozhovor a on mi vyhověl. Za to děkuji Tomáši Tupcovi z I.A. Jak by ses označil?** Punker.

**Jaký je vlastně záměr punku, smysl toho oblékání a hudby?** Oblékají se tak, aby lidi upozornili na to, že něco není v pohodě. Prostě provokace společností.

**Takže vlastně boj proti tomuto systému?** Ano.

**Co je typické pro punkery?** Křivák, čiro, nápisy, těžké boty, řetěz. Prostě odlišnost, ta je typická.

**Setkal ses někdy s diskriminací kvůli tvému stylu oblékání?** Ano, například na plesu, kdy jsem si nemohl vzít, co jsem chtěl. Viděl jsem ty pohledy lidí. Neřekli to, ale mysleli si své.

**Jaké kapely například posloucháš?** Z kapel třeba the Casualties, Exploited, Vision days, S.P.S., N.V.Ú., Punk Floyd, Houba a další...

**Takže se nevyhýbáš ani českým ani americkým kapelám?** Ne.

**Zajímáš se třeba o historii punkové hudby, jak vznikla a tak?** Jo, vzniklo to u Ramones, což byla první kapela. Vznikla v New Yorku v USA a ti začali právě nosit ty křiváky a z toho vznikli pak Sex Pistols a tím to úplně začalo.

**Účastníš se nějakých akcí nebo demonstrací v souvislosti s punkem?** Ani nějak extra ne.

**Sbíráš desky nebo stahuješ hudbu?** Jasný, že stahuju.

**Posloucháš i jiný styl hudby než punk?** Ano, třeba Liquicity, alternativy jako třeba Pendulum nebo Prodigy.

**Liquicity?** To je něco jako odrůda punku.

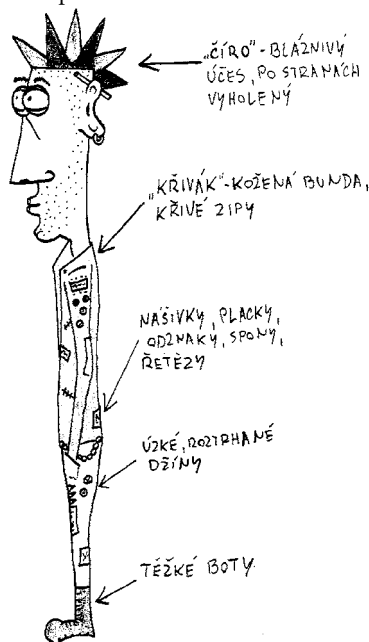
**Jaký máš názor na jiné subkultury a lidi, jako třeba nacisty, hopy, metalisty atd.?**

Hopeři jsou docela v pohodě, někteří, když vezmu třeba Paulieho Garanda a jemu podobné. Náckové, ti jsou špatní všichni, protože to nemají v hlavě v pořádku a obzvlášť neonacisti. Metalisti jsou dobří, jsou to teda většinou blázni, ale jsou v pohodě.

**Takže nejsi přímo vyhraněný, jako že by třeba punkeři bojovali s jinými a tak?** Kdo se nezajímá o mě, tak o toho se nestarám.

**Čeho chceš v životě dosáhnout?** V životě chci dosáhnout celkového zajištění. Myslím tím práci, mít co dělat. A jelikož to mám na dosah, nebude to problém.

-Simi-



# TY

Když slunce zachází,  
chci být v tvém náručí.  
Chci, abys mě líbal  
po celém mém těle.  
Abys mě miloval  
každíčkým dílkem tvého srdce.  
Když slunce zachází,  
chci být s tebou  
a hrát si.

Dokud si hrajeme společně,  
je nám krásně.

Až se jednou rozejdeme,  
ztratíme kus sebe.

Když jsme spolu,  
nic nám nechybí.

Vždy, když jsem s tebou,  
všechno je jiné.

Dokud jsme spolu,  
všechno se mění.

Už nejsme spolu,  
je to tvoje vina.

Když si na náš vztah vzpomenu,  
byla to chyba.

Už nikdy neudělám tuhle chybu  
a na vše zapomenu.

Vím, že nejsem bezchybná  
a všechno svádím na tebe.

Bohužel jsi mi ublížil,  
jinak to nejde.

Ale sám sis to zavinil,  
mé srdce už láskou k tobě nevzplane.

Tahle chyba byla velká,  
takže tam už nestůj.

Nikdy nebudu už tvá,  
to si dobře zapamatuj.

Takže se měj a už se neukazuj.

-ŠMUDLA-

## BRIGÁDA V ALBERTU

Když mám volno, chodím na brigádu do hypermarketu Albert u nás ve Varnsdorfu. Většinou jsem tam o víkendech, někdy po škole a o prázdninách. Docela mě to baví, tedy až na to vstávání, protože ranní směny začínají od půl šesté ráno. Mám na starosti pečivo, tak vybaluji a doplňuji rohlíky, chleba a balené. Je tam docela fofr, ráno přijíždějí tři plná auta s čerstvým pečivem a pak ještě jedno s baleným, takže se tam skoro nezastavím. Také doplňuji zboží, co naše pekařky vyrobí, a když mám chvilku času, pomáhám se zdobením loupáků, koláčků, nebo třeba anglických rohlíků. Také připravuji rozpekované pečivo na plechy, aby se s tím ostatní nezdržovali. Potkávám zajímavé a „zvláštní“ zákazníky. Každé ráno tam chodí nebo spíš běží jeden starší pán, který už čeká na otevření obchodu, aby byl u pečiva první. Pak že důchodci nemají fyzickou. V neděli máme nápor zákazníků z Německa, mají tam zavřené obchody, tak jezdí nakupovat k nám. Procvičují si němčinu, protože občas chtějí poradit, kde co máme, nebo se ptají na různé věci ohledně zboží. Každý den k nám také chodí stálí zákazníci, kteří nakupují do svých „večerek“ hlavně zboží, které máme v akci, a to pak nestávají doplňovat. Když potom přijdu domů, ráda si chvilku odpočinu. Potom vyrazím ven s přáteli. Jsem ráda, že mám ještě možnost chodit do školy, jednou bude práce mojí povinností.

-Káta-

● Ěmeke ● Marek ● Klára  
 ● MEZI  
 ● KONTINENTY

2



## Cesta trajektem na Tonze

Už jsme pár dní v hlavním městě Nuku a lofa a snažíme se vyčmúchat nějaké info o jediném trajektu, který má jezdit jednou týdně. Informace se dost různí a ani paní v turistickém centru toho moc neví. Dostaneme se až do jakési kanceláře v přístavišti a konečně domluvíme cenu za trajekt. Kupujeme i zpáteční jízdenku. Oproti letadlu je to čtyřikrát levnější. Překvapí nás tím, že ještě vlastně nevědí, kdy se pojedje, jestli v úterý, nebo ve středu. Dnes je neděle a zítra se bude vědět víc. Pomalu a docela rádi si zvykáme na toto pacifické pomalé tempo, kdy se vše může nechat na zítra. Po vzoru místních zalezeme do stínu, dáme si kokosa a banány a pozorujeme okolí.

Druhý den nám oznámí, že se odpluje v úterý a že máme být v přístavišti v sedm ráno. Plavba má být na osmáct hodin. Ani jeden z nás jsme tak dlouho nikdy na moři nebyli. Ráno jsme tam včas. Jsme jediní cizinci. Všichni si nás prohlížejí a nevěří tomu, že poplujeme s nimi tou zrezivělou lodí. Děti hrají hru, kdo se k nám, k těm tajuplným cizincům, přiblíží nejbliž a nebo se nás dokonce dotkne. Stále čekáme, dlouho se nic neděje. Trochu znejistíme, zda jsme vlastně na správném místě. Pak nás ale kdosi ujistí, že ano. Čekáme dál, už je asi jedenáct. Všichni polehávají ve stínu a nikdo nic neřeší. Tak my taky ne. Ale pak zase trochu znejistíme, zda vlastně to ujištění bylo správné. Rozuměl nám vůbec, na co se ho ptáme? Rozlouskne to paní, co rozdává limonády v plechovkách za to dlouhé čekání. V půl jedné nás pustí na palubu a v jednu vyplouváme vstříc širému Pacifiku. Doufáme v to, že uvidíme velryby. Mají teď období páření a je velká



Pracovník trajektu při odpočinku, po tom co mu spadl balík do moře.

šance! Zabereme si místo u záchraného člunu a hned nám je jasné, že člun je na tak rezavých lanech a sám v tak žalostném stavu, že je tu jen jako dekorace. Nevíme, kolik pluje dohromady lidí, ale rozhodně by se na ten člun vešla jen hrstka.

Když už jsme nějakou dobu na lodi, všimneme si, jak je naše loď podezřele nakloněná na jednu stranu, a když přejíždíme vlny, zhoupne se ještě víc. Ale jako obvykle nikdo se neznepokojuje. Ani my ne. Došlo nám totiž, že je to tím, že prostě nákladní prostor přetížili na jedné straně a teď s tím poplujeme celou dobu. Také celé to zdržení s odplutím bylo kvůli nakládání zboží, balíků, zásob benzínu a všeho možného. Měli na to pouze jeden vysokozdvížený vozík, tak se asi řidič zapotil. Dáváme se do řeči s místními, někteří umí anglicky. Ptají se, odkud jsme, ale nikdo Českou republiku nezná. Možná snad pan král, když má doma traktor Zetor. To je ale jiný příběh. No, kdo zná u nás jejich království, že?

Na palubě je dost vedro, vzduch je vlhký a pronovený mořem. Občas to pořádně houpe, ale neseme to statečně! Postupně chápeme, o čem to mluvili místní, když nás varovali před trajektem. Čím dál tím častěji je někdo opřený přes zábradlí a zvrací. Radši na to nekoukáme. O místních je známo, že tyhle plavby nesou velmi špatně. Zajímavé, když tu mají moře, že? Velryby zatím nevidíme, ale můžeme v klidu pozorovat nekonečné moře a ošlehané usměvavé tváře místních. O patro výš zahlédneme nějakého cizince a vzpomeneme si, že nám nabízel 1. třídu. Odmítli jsme jednak kvůli ceně a jednak kvůli tomu, že jsme chtěli být s místními. Máme pocit, že si toho místní cení, a tak na nás hází takové přívětivé pohledy.

Po pár hodinách plavby vyleze kdesi z podpalubí mladík, asi z kotelní. Chce si chvilku orazit na čerstvém vzduchu, a tak hupsne vedle nás na plachtu, kterou jsou přikryté poštovní balíky a jiné harampádí. Jenže, jak je to jen tak ledabyle převázané vetším provazem, jeden balík pomalu vyklouzne na moře a zvolna se začne potápět... Mladík rychle pohlédne na nás a pak kolem sebe. Zjistí, že my jsme jediní, kdo to viděl, tak jen tak zvedne obočí a loď pluje dál. Od té doby už víme, kde se může ztratit balík a jak je to jednoduché, a jen doufáme, že všem našim budoucím balíkům se taková nešťastná náhoda vyhne.

Když pak už po pár hodinách plavby potřebujeme na záchod, přichází na nejhorší. Nechápeme, jak to místní mohli za tak krátkou dobu takhle zaneřádit, navíc nejde ani pořádně zavřít a šileně to páchne. Paradoxně jsme později potkali ještě horší místa...

Se soumrakem se na palubě z ničeho nic vyskytne kněz a všichni se sešupí a začnou zpívat. Nevíme, zda



Pacifický Stonehenge - brána ze tří velkých korálových kamenů, jejíž původ dosud není znám.

pan farář už na palubě byl, nebo připlul z nějakého blízkého ostrova, ale byl tu. Má velmi emotivní kázání. Nerozumíme, kromě jmen biblických postav, vůbec nic. Procítěně i se zavřenýma očima zpívají i mladíci, co tam do teď blbnuli a hráli si s mobilem. Celá společnost je prostoupena křesťanstvím. Dokonce, pokud se trajekt někde zdrží a je neděle, musí zakotvit a čekat do pondělí. Neděle je svátek a nedělá se vůbec nic.

Už je tma a my spíme na podlaze paluby, když připlouváme k první zastávce v podobě malého souostrovi s pár vesničkami. Probudí nás náraz. Nabourali jsme do nějakého korálu. Všichni se probudí, ale zas tak moc se nediví. Pluje se však dál. Znovu usneme. Místní polehávají na roho-



žích z palmových listů, my na celtě. Je příjemná teplota. Dopoledne doplujeme na souostroví Ha'a pai. Cíl naší první plavby. A také jediné, ale to jsme ještě nemohli tušit... Jsme rádi, že jsme na pevnině. Na světle vyjde najevo, že včerejší náraz se podcenil a v lodi je díra. Všichni pasažéři musí na břeh a začne se s vykládáním. Kapitán rozhodne, že dál se nepopluje, že prázdná loď se vrátí do hlavního města na opravu. Uvědomujeme si, že jsme pluli několik hodin tmou s dírou v lodi. O to víc jsme rádi, že jsme na pevnině!! Místní mají ale nemalý problém. Loď měla plout až na nejsevernější souostroví Tongy a měla s sebou přivést zásoby benzínu, školní potřeby, jídlo a spoustu dalších pro ně nezbytných věcí. Mají pro celou Tongu jen dvě lodě. Jedna jezdí směr Fidži a druhá je teď ta rozbitá. Ale taková oprava se může protáhnout. A tak se pak opravená a znovu porouchaná a zase opravená loď tak opozdila, že zpátky jsme s ní jet nemohli, jinak bychom zmeškali letadlo do Austrálie. Najít ale jinou alternativu vůbec nebylo jednoduché....



*Palmy jsou úplně všude a z kokosů se vyrábí velmi chutné pokrmy. Ty utržené přímo ze stromů chutnají nejlépe.*

## Uvěznění v ráji – Tonga

Jsmo na ostrově Paangai a doufáme, že se nám podaří dostat se na malý ostrůvek Uiha, kde jsou jen dvě malé vesničky. Nabízejí se i jiné ostrovy, kde jsou jen resorty pro cizince, ale to nechceme. Zajímá nás místní kultura a tu poznáme jen mezi lidmi. Jenže jak se tam dostat? Sháníme, ptáme se, ale nikdo nic neví. Podle průvodce by tam měla jezdit loď, o té ale nikdo nic neví. Pošlou nás zase k pobřeží, ať se ptáme rybářů, zda někdo nejede. Narazíme na chlapíka, co by nás tam vzal, ale za hodně peněz. Pokud bychom ale zůstali v jeho rezortu, tak zadarmo. To nechceme a nedá se s ním ani domluvit na rozumné ceně. Když stejně pojedeme tam k sobě, tak ten náš vyhlídnutý ost-



*Děti jsou tam usměvavé, bez zábran a rády se s námi daly do řeči.*

rov, je hned vedle. Asi je zvyklý, že cizinci cálují vše, co si řekne, a tak nehodlá slevovat. Ptáme se rodiny, co tam má také namířeno, a nakládá loďku pro jejich rodinu a pro mateřskou školu. Trajekt jim právě přivezl zásoby a nové věci. Paní, která je hlavou domácnosti, říká, že pokud budou mít místo, až to naloží, tak nás vezmou. Pomáháme s nakládkou a doufáme, že se najde pro nás místo. Čím víc toho nakládáme, tím je jasnější, že žádné místo nebu-

de. Loď je naložená k prasknutí a dost se ponořila. My navíc máme velké batohy! Paní překvapí, ať si prý nastoupíme. Loď se ještě víc zhoupne a ponoří, když odrazíme od břehu. Skoro se převrhne. Ale plujeme. Pán u kormidla zná cestu dokonale. Každou chvíli jedeme jiným směrem, to proto, že blízko břehu s naším ponorem musíme dobře proplout mezi korály a nepoškodit loď, ani je. Za hodinu jsme tam. Pomáháme vyložit a pán nás hodí zřejmě jediným autem, po jediné cestě do vedlejší vesničky, kde je jediný ubytování v malých domorodých chatrkách. Vede to paní Kaloni, která nás vřele vítá.

Není to úplně nejlevnější, ale potřebujeme si pořádně odpočinout po úmorné práci na Zélandu, a tak to dáme. Máme trochu zásob jídla, ale tady se vše rychle kazí, a tak souhlasíme, že nám paní Kaloni bude vařit dvakrát denně. Přes den moc nejíme. V tom vedru stejně nemáme hlad. Navíc všude kolem jsou kokosy!

První noc nás někdy nad ránem probudí tajemné zpěvy z kostela se zvuky zvonů. Ráno se vydáme na průzkum a koupeme se v moři. Děti z vesničky nás chodí okukovat a pilují s námi angličtinu. Jde jim to dobře. Učíme je piškvorky. Zdá se, že je to baví. Mladíci hrají volejbal. Dívky si zaplétají copy a vyrábějí rohože z palmových listů. Maminky jsou v domácnostech a muži na plantážích s mangem. Volně tu pobíhají prasata všech velikostí. Nebojí se. Večer pak slyšíme nádherné zpěvy, kytaru a ukulele. Později zjistíme, že takto probíhá kava - party. Čemu nerozumíme, to nám paní Kaloni vysvětluje. Kavu pijí především muži. Je to společenská událost a probíhá téměř každý den. Kava je rostlina, z jejíchž kořenů se namele prášek a ten se smíchá s vodou. S podáváním jsou určena různá pravidla. Má podobný účinek jako alkohol, když se toho vypije moc. V malých dávkách je zdravá. Dlouhodobě způsobuje chronickou únavu. Ta je na místních znát, ale je to součást jejich kultury a není přece kam spěchat. Zítřka je taky den!

Ve vesnici mají jeden kostel, hřiště na volejbal a malé domky. Také tu je společenská budova pro nejrůznější události. Tam je také veřejný telefon přes satelit. A přitom jsou odříznuti od světa. Ve vedlejší vesnici, která je o něco větší, mají školu a školu. Překvapí nás, jak mluví anglicky. Jedna zajímavost na Tonze je: všichni nám na pozdrav říkali „bye“. Tak se nám to zdálo jako dobrá recese od toho, kdo je tu hlavní metodik angličtiny. Mají tam také ragby hřiště a jeden malý kráček s potravinami, kde je sortiment trvanlivého zboží.



*Fale - pohled do tradičního pacifického domku.*



Paní Kaloni nám vaří samé dobroty. K první večeři jsme dostali rybu s yumem. To je velká kořenová zelenina, která, když se nakrájí na plátky, tak na první pohled vypadá jako houskové knedlíky. Chutná však úplně jinak. Jednou dostáváme i prasečí kopytka, tak je oždu-báme a je to docela dobré. Ve všech omáčkách je kokosové mléko. Moc chutné!



## Jak jsem se polekala

Člověka může polekat vlastně cokoliv. Někomu stačí obyčejná fantazie. To, když jdete tmavou noční uličkou. Srdce buší. Pouliční lampy v jemně mrazivém vánku poblikávají a pomrkávají jako oči sovy zirájící ze tmy. Aníž bychom chtěli, začneme si představovat různá strašidla a bubáky. Mě ale vylekal jeden malý a huňatý králíček. Zní to zvláště, že ano.

Byly letní prázdniny. Z vyhřáté postele mě vytáhlo sluníčko, které mě přes okno lechtalo na nose. Venku bylo opravdu nádherně. Rosa na okvětích lístcích tančila jemně jako baletka. Křehoučká a voňavá travička přímo žádala o vyvenčení mého domácího mazlíka, králíka Barneyho. Venku byl šťastný. Spokojeně hopsal a skotačil na zahradě. Sluníčko mi příjemně svítilo do tváře. Na chvíli jsem zavřela oči. Otevřela jsem je, až když mne pokožka začala pálit. Z dobrého nápadu nacytat trochu bronzu se stal špatný nápad. Kůži jsem měla úplně rudou.

Vzpamatovala jsem se po prvotním šoku a začala jsem hledat Barneyho. Přes celou zahradu jsem zavolala: „Ušáku, musíme jít domů!“ Většinou králík odevzdaně přihopsá. Napadlo mne tedy vydírání, vydírání jídlem: „Barney, pokud nepřijdeš, nedostaneš žádnou mrkev! Myslím to vážně!“

Nic. Zběsile jsem prohledala každý kout zahrady, každičkou škvírku, kam by se ušák mohl schovat. Kůže mě pálila a paniku vystřídal vztek. Zakřičela jsem: „Ty dostaneš za uši! Darebáku!“

Zvláštní pohled souseda mne uklidnil, vlastně i trochu rozesmál. Hlavou se mi začaly honit nápady. Co se stalo s králíčkem? Unesl ho obrovský orel zlověstně kroužící nad naší zahradou! Strach má vážně velké oči, byla to nejspíše obyčejná straka. Moje oči pátraly po okolí. Vyděšeně jsem běhala sem a tam. Z mého dnešního pohledu bylo mé hysterické běsnění docela zábavné.

Na louce přes silnici pokojně seděl Barney. Ve chvíli, kdy jsem ho spatřila, mi ze rtů sama vyšla slova: „No to si ze mě děláš srandu!“ Rychle jsem běžela přes silnici rovnou ke králíkovi. Na nohou jsem měla žabky, moc špatně se v nich běhá. Dodnes se divím, že jsem ten zbesilý běh přežila. Celá udýchaná jsem se zastavila u Barneyho. Seděl tam jako chlupaté klubičko. Má přítomnost ho nijak nevyrušila z líného přezvykování čerstvého jetýlku. Jen na okamžik a velice pomalu, to aby šetřil síly, zvedl svá tmavá kukadla. Jako by se tázala, zdali mám nějaký problém. Natáhl se pro další sousto a přezvykoval dál. Byl tak roztomilý. Jemně jsem se na něj usmála. Vzala jsem ho opatrně do náruče. I když byl klidný, snažila jsem se ho konejšit. Spíše jsem ale uklidňovala sebe.



## Kdosi je za dveřmi

Jednou takhle v noci, když už jsme se chystaly ke spánku, se naše paní vychovatelka rozhodla nás vystrašit. A povedlo se jí to tak, že jsme se neodvázily zhasnout a musely jsme spát s rozsvíceným světlem. Začátek má ale tato historka úplně jinde. Vše začalo o pár dní a neuvěřitelných náhod dřív. Od prvního zaskřipání dveří po poslední děsící scénku naší vychovatelky se stalo mnoho a vlastně skoro nic.

Dennodenně se lidem stávají podobné příhody, ale já patřím k těm, co něčemu takovému nevěnují pozornost. Když nějakou z těchto příhod slyšíte, řeknete si, to se mi stát nemůže, já na duchy nevěřím a podobně. A i když jsem trochu věřila, nemyslela jsem si, že se mi to někdy potvrdí.

Znáte to, nemůžete usnout a v hlavě se vám začnou promítat snad všechny horory, co jste kdy viděli, a ke všemu se vám to v té hlavě všechno pomotá dohromady, že potom nevíte, čemu máte věřit. V takových chvílích je lepší začít myslet na něco jiného. Když se vám ale ve dne v noci otevírá okno, slyšíte hodiny, které v pokoji nejsou, nebo zvuky, které neumíte vysvětlit,

nejde se nebát. Ještě o to je to těžší, když se to opakuje.

Se svými spolubydlicemi jsme si o tom povídaly a snažily se přijít na nějaké logické vysvětlení. Pokoušely jsme si namluvit, že se nám to jenom zdá, že podivné stíny a ornamente na stropě nic neznamenaají. Šlo nám to den ode dne hůř a takových nevysvětlitelných věcí začalo přibývat. Sami od sebe se začaly vypínat a zapínat elektronické spotřebiče a zařízení. Pocit, že za vámi někdo je, byl stále častější.

Moje spolubydličky mi v tom vůbec nepomáhaly, místo toho mi vždy radostně řekly další z věcí, co se jim staly. Začala jsem se pomalu bát, že se to bude zhoršovat a já už nebudu schopna na našem pokoji ani zahouřit oko.

A když jsme takhle jednou seděly okolo půlnoci, něco jsme zaslechly. Škrábání po zdech a šramocení mě vyděsilo natolik, že jsem strčila hlavu pod peřinu. Navzájem jsme se začaly okřikovat: „Nedělej to!“ Najednou někdo vzal za kliku, ale jako by jen tak zavádil. To se opakovalo a dveře se pomalu otevíraly. Zpoza rohu vykukovala ruka a Lucka zařvala: „Nech toho!“ Strach byl snad cítit na míle daleko. Za tím rohem stála naše paní vychovatelka a ukrutně se smála.

A. Schmidtová, 1.P

## Jak jsem vystrašila mamku

**Příhoda, kterou jsem se rozhodla vám vyprávět, se odehrála asi tak před pěti lety. Pět let, to je dlouhá doba a člověk na leccos zapomene. Já ale na tuto situaci nejspíš nezapomenu nikdy.**

Byl víkend a mamka jako obvykle žehlila. Už se nepamatuji, co jsem ten den dělala já. Vím jen, že jsem se řekla: „Půjdu se podívat, co dělá maminka. Jestlipak nepotřebuje s něčím pomoci?“ Vydala jsem se do kuchyně, kde mamka právě byla.

Přicházím do kuchyně a vidím, jak maminka stojí nad žehlicím prknem a ohání se žehličkou. V rádiu právě vysílají zprávu o nějakém vrahovi, ale to mě teď nezajímá. Jdu za mamkou a chci ji pohládit po zádech.

Už se jí dotýkám, hladím ji. Ale co to slyším? Děsivý výkřik: „Aaaaaa...!“ Tak jsem se toho lekla, že jsem vykřikla i já. A to jsme najednou v kuchyni křičely dvě. Mamka se lekla mě a já zase jí.

Po chvíli hlasitého křičení a ječení jsme se obě rozesmály. Bylo to tak legrační. Já mamku vystrašit nechtěla, ale přesto se mi to povedlo. Mamka mě totiž neslyšela přicházet.

Nečekala proto, že by ji někdo - například já - chtěl hladit po zádech. Bylo to pro ni takové překvapení jako blesk z čistého nebe. Také je možné, že podvědomě vnímala tu zprávu o vrahovi, a myslela si, že je to on. Ale to už se asi nedozvím. Tohle všechno zapříčinil ten hrozný řev, kterého jsem se lekla zase já.

Je pravda, že ráda lidi lékám, a proto by bylo na místě spíš vyprávění o tom, jak se mi to vymstilo. Ale takové nemám a tak teď čtete příběh, který je důkazem toho, že někdy člověk nevědomky udělá i to, co nechce. V našem případě to našťástí nebylo nic vážného, spíš naopak něco pro zasmání. Alespoň máme co vyprávět...

K. Wenischová, 1.S

## NADHLED

*Nechci tě mít ve vzpomínkách,  
chci tě mít u sebe.*

*Jinak bych z toho mohla zešít.  
Mám pocit, že mi dýcháš na záda,  
ale za nimi nic není.*

*Mám pocit, že nastal ten čas,  
kdy se všechno změní.*

*Kdo ví, o čem to je,  
nepišu o nás, ale o sobě.*

*Zmateně vzhlížím k tomu,  
čím chci, abys byl.*

*Nevím, jestli je to skutečnost,  
nebo je to jen v mé hlavě.*

*Jestli je to o citech,  
či o touze.*

*Nad vším přemýšlet mám  
v povaze,*

*ale nadhled je časově omezen.*

-LAYLY-

## 55. HASIČSKÝ PLES v Mikulášovicích

Nevěřila bych, že se někdy na podobnou akci dostanu. Ples se konal 15. února v Lidovém domě v Mikulášovicích a účast byla rozhodně menší než na Free Tibetu, kterého jsem se zúčastnila na stejném místě na podzim. S hasiči sice nemám nic společného, ale onen víkend jsme s přítelem trávili na severu Čech, a proto jsme se rozhodli do „Lidovky“ zajít. Svého rozhodnutí nelituji, i když jsme se celkem nudili. Předtančení bylo dvojí. Jako první vystoupila skupina dětí a předvedla nacvičenou choreografii k hudbě. Pobavily mne některé děti, jak se popasovaly se svojí úlohou. Nicméně jejich vystoupení se nemohlo rovnat místní taneční skupině Step by step, jejíž členkou je naše spolužačka Ivona Jirušová, o které jsme psali v čísle 35. Dívky sehraně tančily v divokém rytmu i v pomalejších pasážích, skvělá podívaná. K volné zábavě pěkně hrála kapela Sympatáci z Karlových Varů, ale Honzovi se moc nezamlouval repertoár. Odmítal tančit na hitovky od Olympiků, Michala Davida a Katapultů. Na parketě jsme se ocitli za celý večer dvakrát. Velké mínus představovala naprostá absence našich vrstevníků a známých tváří. Oba jsme se cítili jako mláďátka mezi dospělými, tak trochu nepatříčně a ztraceně. Z davu jsme spíš vyčnívali, než abychom splynuli.



Velkým zážitkem se pro mne stalo losování tomboly. Prošeďivělý pán oblečený do hasičské uniformy chodil pro mladé půvabné slečny do osazenstva sálu a vodil je k nádobě s lístky, aby vybraly šťastného výherce. K vybraní hlavní ceny si ovšem přišel pro mne, což jsem nečekala. Téměř všechny oči se rázem upřely na mne a cítila jsem, jak pomalu rudnu. Na podpatcích si nejsem vůbec jistá, ale cestu jsem našťástí zvládla tam i zpět za doprovodu hasičského gentlemana. Hlavní výhru jsem „nevytáhla“ pro nás, ale určitě jsem udělala radost někomu jinému značkovými hodinkami. Z plesu jsme odcházeli v půl jedenácté s rozporuplnými pocity.

-Krejčovic-

## Už se na mě nehňevej

Byl lednový školní den. Pro mnoho z vás úplně obyčejný, ale pro mě ne, protože dnes je to přesně rok, co chodím se svým klukem Michalem. S kamarádkou Lenkou jsem seděla na chodbě, když k nám přišla „drbna“. Tak říkáme naši kamarádce Mírcě, protože ona ví o téhle škole vše, ale nejvíc ji zajímá, kdo s kým spal, kdo s kým chodí a tak dále. „Ahoj,“ pozdravím. „Ahoj Lenko a Pájo,“ pozdraví mě s Lenkou. „Tak co, dozvěděla ses něco nového?“ zeptám se s úsměvem. Ale když se na mě otočí, vidím v jejich očích smutek. „Stalo se něco?“ starám se. „Chcete to fakt vědět?“ ptá se pochybovačně. „Tak to je jasný!“ řekneme s Lenkou společně. „Tak dobře,“ otočí se na mě, „dozvěděla jsem se, že se Michal s někým...“ Nedořekne to, ale vím, co má na mysli. Cítím, jak srdce uvnitř mě puklo. Dám se do pláče. Kamarádky mě hned objímají a snaží se mě utěšit: „To bude dobrý,“ říká Lenka, „určitě je to jiný Michal. Na naší škole je jich hodně.“ Když to říká, slyším v jejím hlase pochybnosti. Sice je pravda, že jich tu je hodně, ale nevěřím tomu, a tak jen zavrtím, brečím dál. Ví, že sedíme na chodbě a všichni nás sledují, protože cítím jejich pohledy na zádech. Chvilí před zvoněním konečně přestanu brečet, ale necítím se o moc lépe. Zbytek hodiny proběhne v klidu, samé učení a písemky a

k tomu mé zlomené srdce. Vyjdu ze školy a vidím, že na mě Michal čeká, otočím se a jdu na druhou stranu.

„Pájo, počkej!“ zakřičí a rozběhne se za mnou. Já pokračuji dál v chůzi.

„No tak!“ uslyším netrpělivě za sebou a otočím se:

„Co chceš?“ vyjedu.

„Proč seš tak podrážděná? Celej den se mi vyhýbáš,“ řekne a moji otázku ignoruje.

„Fakt nevíš?“ zavrčím.

„Ne, nevím,“ zavrtí hlavou.

„Jo, tak mladý pán neví, že se vyspal s jinou!“

Když to dořeknu, vidím, jak ho to překvapilo. Asi nevěděl, že se to dozvím, přestože zná Mirku. Chvilku takhle stojíme, ale když vidím, že rozhovor skončil, otočím se na podpatku a jdu pryč. Dojdu domů, kde si lehnu do postele a znovu se rozbřečím. Chci plakat tak dlouho, dokud mi nebude lépe, ale za chvíli toho nechám, protože je mi jasné, že mi teď dobře nebude, možná za měsíc, dva, ale teď určitě ne. Uběhnou dva týdny a mně každý den přijde zásilka květin od Michala se vzkazy jako: „Už se na mě nezlob, byla to chyba!“ a tak dále. Ze začátku jsem květiny vzala a vyhodila je do popelnice. Ale nakonec jsem si je brala, protože jsem mu odpustila, přestože mi ublížil. Jsme jen lidé, ne? Každý dělá chyby.

Po dvou měsících je vše jako dřív, myslím mě a Michala. Na to, že mě podvedl, jsem zapoměla, protože ho miluji celým srdcem.

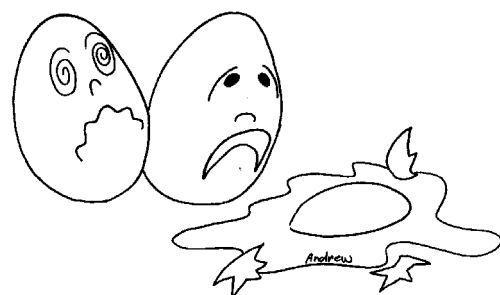
-Šmudla-

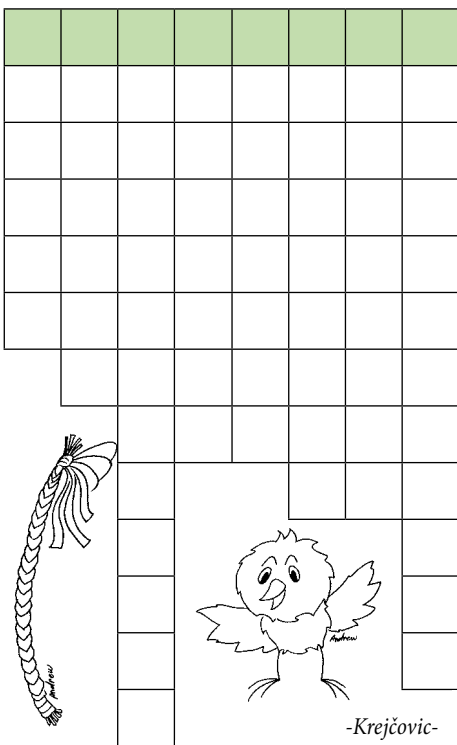
Přesto, že už je to nějaký čas od Vánoc, rozhodl jsem se napsat jednu příhodu, která se mně, mému bratrovi a našim dvěma kamarádům stala den před Štědrým dnem. Vzhledem k tomu, že mám od tří let cukrovku (dnes již čtyřicet jedna let), jsem jediný, kdo o této příhodě může podat svědectví.

## První zkušenosti s alkoholem aneb Jak pít s Mírou

Tenkrát jsme vyrazili s bratrem Mirkem a našimi dvěma kamarády Jaromírem a Jardou asi ve dvě hodiny odpoledne s nějakým tím alkoholem do místního lesa. Bylo dost sněhu, foukal vítr a začalo sněžit, když jsme se, někteří posilnění alkoholem, vydali na zpáteční cestu. Já jsem samozřejmě nepil. Jarda šel napřed. Ale po dvou stech metrech jsme ho našli ležet uprostřed silnice, chrápal. Když jsme ho konečně vzbudili, tvrdil, že jen zkoušel jestli ho zvedneme. S Mirkem jsme přišli domů kolem šesté hodiny a on, že jde nachystat na druhý den kapra. Raději jsem šel s ním a dobře jsem udělal. Přál bych vám vidět, jak s kaprem zápasil. Ryba jezdila po stole sem a tam, potom i po zemi, v tu chvíli mi Mírek připadal jako krotitel kaprů. Nakonec jsem kapra musel připravit já. Potom mě ale napadlo, jestli Jaromír s Jardou vůbec dorazili domů. Mobilní telefony nebyly a pevný telefon měl jen málokdo. Byl rok 1984. Proto jsem se šel ujistit, že jsou doma. Mírek šel, spíš se plazil se mnou. Nejprve jsme se rozhodli zajít k Jaromírovi. Zavvonili jsme a otevřel nám jeho táta. Poprosili jsem ho, aby nám zavola Jaromíra, ale ten prý od té doby, co přišel sedí na toaletě. On tam spal, nohy měl roztažené mezi stěnami, aby se uzemnil, asi se mu pěkně motala hlava. Nakonec se dobelhal ke dveřím, aby nás vyprovodil, a v tom přišel opět jeho táta. „Kam jdete, kluci?“ ptal se. Řekl jsem mu, že jdeme do kina na polský film Šestá mise. Nebyla to Šestá mise, ale Sexmise. To jsem mu ale nemohl říct, stejně jako to, že se jdeme přesvědčit, jestli jsou Jaromír a Jarda doma. Všechno prošlo, Jaromír byl, dá se říct, v pořádku. A teď honem k Jardovi. Jen co jsme zazvonili u Jardy, slyšeli jsme křičet jeho maminku: „Kde si byl?! A co jsi tam chlatal?!“ Jardův tatínek nás pustil dovnitř, Jarda klečel v místnosti v trenkách a tilku a hulákal do kyblíku. Byl to průšvih, všechno se prozradilo. Všichni včetně mě dostali vynadáno a zaracha. Ale hlavně, že kluci dorazili domů, venku bylo mínus deset stupňů a mohli někde umrznout. Chce to dávat pozor a pít hlavně s mírou, tím teď ale nemyslím mého bratra.

Václav Kvíz





## HŘEBENOVKA

1. masný výrobek ze zabijačky
2. ztráta paměti
3. přeškolení
4. ozdobný tvar
5. léčivá bylina
6. dobrovolné usmrcení
7. rytmický hudební nástroj
8. proces, kdy ze sousloví vzniká jedno slovo

## PERLIČKY

## БЕБГИЦКА

### TECHNOLOGIE

- Překlad pojmu camera obscura je černá dírka (správně: dírková komora).

### ČESKÝ JAZYK

- První lidé, které stvořil Bůh, byli Eva a Vašek.
- Starý zákon upravuje o Baloňanech.

- Další díla Viktora Dyka: Král Vávra.
- Krysař byl hubitel potkanů a temný lovec kočkopsů.
- Při testu se ke mně naklonil spolužák a říká mi: „Prosím tě, piš nahlas, já to neumím!“
- Rozebírali jsem dílo K. H. Máchy Máj a paní učitelka se tázala: „Patří vzdech k lásce?“ a ze zadních lavic se ozvalo: „No to bych řekl!“

### OBČANSKÁ NAUKA

- Pan ředitel povídá: „Nyní vám přečtu jedno moudro, tak poslouvejte.“ Po přečtení pokračoval ve výkladu látky. Po chvíli se přihlásil žák a povídá: „Pane učiteli, prosím vás, mě docela zajímalo to moudro, ale počítal jsem si drobáky v peněžence a neposlouchal vás, mohl byste ho prosím přečíst znovu?“

### CHEMIE

- Paní učitelka: „Posloucháš mě!?“ Žák: „Jistě že ano, jedním uchem poslouchám, druhým píšu.“

